

Copyrighted Material

A NOVELIZATION OF A MAJOR MOTION
PICTURE FROM RELATIVITY MEDIA
STARRING ACTIVE DUTY NAVY SEALS

TOM CLANCY
PRESENTS
ACT OF VALOR

SCREENPLAY WRITTEN BY KURT JOHNSTAD

NOVELIZATION WRITTEN BY DICK COUCH
AND GEORGE GALDORISI

Copyrighted Material

CSENDES HALÁL

Nolan nyugtázott és elindult a vízből, aztán megdermedt. Sonny és közte egy kis faemelvény volt, néhány centivel a vízszint fölött cölöpökön. Túl kicsi volt dokknak, de kishajó kikötő- és rakodóstéggként szolgálhatott. A nagy SEAL és főnöke továbbra is a sötét vízben volt, a szerkezet két oldalán. Miközben mozdulatlanul vártak, egy őrszem lépett elő egy fa mögül, és rá az emelvényre. Mindig az, akit nem láttál. Miközben Engel, Nolan és Sonny visszatartották lélegzetüket, Weimy célzott.

– Rajta vagyok – suttogta a harcászati hálón, és lőtt.

A lövés a bal oldalán, kicsivel a szíve fölött találta el az őrszemet, balra perdítve, és hátra, Nolan felé. Nolan felnyúlt és elkapta, mielőtt a test a vízbe loccsant volna, és a felszín alá eresztette. A még életben lévő őrszemkéntelenül megrándult, ahogy vizet lélegzett be, de nem tartott sokáig. Amikor abbahagyta a mozgást, a főnök elengedte és a fastég alá lökte.

ELŐSZÓ

Tom Clancy

A SEAL-ek olimpikon sportolók, akiknek emberölés a foglalkozásuk. De soha nem kell a verseny végén dobogóra állniuk, lehajtott fejjel várva az aranyérmet, miközben a himnusz hangzik felettük. Ők a legkülönlegesebb amerikai faj. Általában észrevétlenül járnak a civilek között, de szinte azonnal felismerik egymást – még ha soha nem is találkoztak korábban. Nem feltűnőek, nem lőnek hálót a csuklójukból, vagy hordanak köpenyt, amikor dolgoznak. Úgy lélegeznek és véreznek, mint mi, többiek, de máshogy élik az életet, és ez az, ami megkülönbözteti őket.

A BUD/S¹ kiképzés talán az ember által ismert legnagyobb kihívást jelentő kiképzőprogram. A lemorzsolódási arány csaknem 80%, és ha része vagy az avatásra kerülő durván 20%-nak, akkor kiérdemled a helyet a bolygó legtiszteltebb egyéneit felsoroló listám tetején. A SEAL-ek az életüket kockáztatják a szabadság és olyan kiváltságok védelmében, amit túl sokan veszünk természetesnek. Kérdemlik a legmélyebb és legőszintébb tiszteletünket és köszönetünket, mégis ellenkezik a természetükkel a megbecsülés vagy elismerés keresése. Ritkán hallunk vagy olvasunk a sikereikről (néhány igen figyelemre méltó kivétellel), de a vélt vagy valószínű kudarcaik címlapra kerülnek. A szerény mennyiség, amit ezeknek a fiúknak fizetünk, minden bizonnyal nem elég.

Az emberek többsége általában tisztában van vele, hogy a SEAL-ek tehetséges sportolók, de nem csak harcosok ők, hanem gondolkodók is. Abban a kiváltságban van részem, hogy ismerem több SEAL-t, és az

¹ Basic Underwater Demolition/SEAL – Alap Víz Alatti Romboló/SEAL

egyik első, amit megfigyeltem rajtuk az, hogy nagyon okosak. És nagyon bátrak. Kiváltságnak tekintik, hogy amerikai állampolgárok, és hajlandóak kockára tenni az életüket, és megtenni bármit, amit kérnek tőlük, amikor hív a kötelesség, bármikor vagy bárhol. Valóban különleges embertípus kell ahhoz, hogy kiugorjon egy szállítógépből, hát még koromsötétben, egy veszélyes idegen földön, 50 kiló felszereléssel, miközben fagypont alatti a hőmérséklet. Szerencsére a túlélési arányuk rendkívül magas – és két hihetetlenül csüggesztő helikopter incidens nélkül ez az arány még magasabb lehetne.

Amikor először értesültem a tervről, hogy a SEAL-eknek meg kell csinálniuk az *Act of Valor* filmet és a vele járó megregényesítést, azonnal támogatni akartam a projektet minden lehetséges módon. Az eseményeket a könyvben és a filmen talán nem mindig könnyű olvasni vagy nézni, de fontos, hogy betekintsünk ezeknek a bátor amerikaiaknak az életébe, és mélyebben elismerjük azt az áldozatot, amit értünk hoznak.

Kötelességünk tisztelni a SEAL-ek és családjaik előtt – nem csak abban az esetben, ha elég szerencsések vagyunk hozzá, hogy egy nap találkozzunk valamelyikükkel, hanem azzal, hogy a legteljesebben kiéljük az életünket, élvezve és őrizve a szabadságokat, amelyek a munkájuk következtében adatnak meg számunkra.

És amikor legközelebb látod hazánk egyik fiatal bajnokát meghajolni egy éremért az olimpián, miközben a könnyes szemű és örömteli családja nézi, talán szentelhetnél egy pillanatot arra, hogy a hasonlóan tehetséges, de teljesen más módon bajnokainkra gondolj, akik névtelenül dolgoznak a sötétségben a tengerentúl. A bajnokokra, kiknek családja minden este úgy tér nyugovóra, hogy arra gondol, mikor vagy egyáltalán látják-e őket újra.

Olvasd el a könyvet. Nézd meg a filmet. Ha inspirál az, amit olvasol és látsz, kérlek, fontold meg, hogy csatlakozol hozzám, és adakozol a Navy SEAL Alapítványnak: nswfoundation.org.

Köszönöm.

EGY

Roark Engel sorhajóhadnagy a kezeivel a tarkóján állt, miközben Dave Nolan főaltiszt mögé került, szisztematikusan végighúzta a kezeit a testen, ellenőrizve minden rögzítést, itt húzva és ott rántva. Nolan végzett a főernyővel és ismét Engel elé lépett, felemelve egy rándítással a tartalékokat, hogy ellenőrizze, biztosan van-e rögzítve a hevederzethez. Erős rántással meghúzta a combhevedereket. Engel megrándult és küzdött egy kicsit, hogy megtartsa az egyensúlyát, de a fején tartotta a kezeit.

– Egy kicsit agresszív vagy ma reggel, igaz, Főaltiszt?

– Hé, Főnök, csak próbálom épségben tartani a személyes felszereléseidet, ha rossz lenne a nyitásod. Tudod – folytatta egy vigyorral –, azt mondtam Jackie-nek, hogy vigyázok rád. Ez azt jelenti, hogy ott vagyok mögötted a tűzharcban, és vigyázok a töködre, ha fejjel lefelé vagy, amikor nyílik az ernyőd. Még szükséged lehet rá.

Engel mondani kezdett valamit, aztán türtőztette magát. Nolan rácsapott a sisakjára, hátralépett, és a saját sisakjára tette a két kezét. Engel viszonzta a vigyort, aztán elkezdte Nolan ugratóparancsnoki ellenőrzését. Engel módszeres volt és alapos, de nem éppen gyengéd. Ez játék volt közöttük, de a játék közben alaposan ellenőrizték egymást.

Amint végzett Nolannel, Engel munkához látott az egyik 7 fős ejtőernyős oszlopon, Nolan pedig a másikon. Voltak más ugratóparancsnoki minősítésű SEAL-ek is a szakaszban, de Engel és Nolan egyaránt szerették az emberek ellenőrzésének rituáléját. A mai az olyan ritka alkalmak egyike volt, amikor a szakasz Hollywoodot fog ugrani, ami azt jelentette,

hogy felszerelés nélkül és nappal ugranak. Ez az evolúció jutalomugrás volt, mindenféle kiképzési cél vagy követelmény nélkül. A kitelepülésre felkészülés komoly ejtőernyős része, amely éjszakai, felszereléssel ugrásokat és vízre ugrásokat tartalmazva vezetett a teljes feladatprofil kiképzéshez, már mögöttük volt. Igazából a teljes kitelepülés előtti munka mögöttük volt. Mondhatni, a zsákjaik össze voltak rakva, ami azt jelentette, hogy a műveleti felszerelésük – fegyverek, búvárfelszerelés, ejtőernyők, feladat-támogató felszerelés, és az összes többi szükséges harctámogató cőkmók, ami harcban tartja a SEAL szakaszt a kitelepülés alatt – raklapon volt, és készen állt a szállítógépbe rakodáshoz. A Bandito szakasz készen állt a háborúra.

Roark Engel volt a szakaszparancsnok és Dave Nolan volt a szakasz főaltiszt, vagyis a rangidős legénységi állományú SEAL. Ők voltak a Hetes SEAL Csapat Delta szakaszának vezetői. A *Bandito* becenév évekkel korábbról eredt, a szakasz egyik Baja California-i² túrájáról, amikor motorozni mentek a sivatagba. Volt ott egy kocsmá, ahol gyakran megálltak egy sörre a motorozás után. Az egyik ilyen megállókor a tulajdonos nő jenki banditóknak nevezte őket, és a név rájuk ragadt.

A tetőtől-talpig ugratóparancsnoki ellenőrzés végeztével Engel és Nolan a nagy C-130H Hercules szállítógép rámpájához vezette a két oszlop SEAL-t. Oszlop- vagy rajparancsnokként Engel és Nolan ugranak utoljára. Az ugrást és az időzítését gondosan megtervezték. A SEAL szakasz csak azért jelentkezett korábban a kitelepülés előtti szabadságáról, hogy beiktathassák ezt a felszerelés nélküli, nappali, alacsony magasságú ugrást. Mind alap katonai HALO³ cucuban voltak, de nem nagy magasságból fognak ugrani. A közel egy év kiképzés és felkészülés után ideje volt, hogy a szakasz ismét a kitelepülésre összpontosítson. A Hollywood-ugrás egyszerűsége arra fog szolgálni, hogy visszarázza a SEAL szakaszt a rutinjába, a harci felszereléses éjszakai ugrás stressze és logisztikája nélkül, ami a normájuk volt. A harci felszereléses éjszakai ugrásaik többsége a 3-5 napos kiképzési feladat elején volt, ami után nagy távolságokat kutyaagoltak nehéz felszereléssel és éjszakánként csak 1-2 órát aludtak. Ez az ugrás a buli kedvéért volt – a testvériségért.

A nagy Hercules felpörgette a négy Allison T-56-A-16 turbólégcsavaros hajtóművét, szépen a betonra piruettezett, és megindult a North Island Haditengerészeti Légi Támazspont fő kifutópályájának hosszúfal küszöbe felé. A Légierő pilótája fokozta a felszállási hajtómű-teljesítményt, és eldübörögtek a betonon a Csendes-óceán felé. A madárnak csak a kifutópálya harmadára volt szüksége, mielőtt lágyan a levegőbe emelkedett.

² Mexikó legészakibb és legnyugatibb tagállama

³ High Altitude, Low Opening – nagy magasság, alacsony nyitás

Magasságot nyertek, délre, majd keletre fordultak, keresztezték Coronadót, és az Otay Mesa-i SEAL ugróterülethez tartottak.

Engel lassan járatta a tekintetét a SEAL-eken a steril fémkanyonban, ami a 130-as tehertere volt. Mind egyenlő mértékben volt barát, testvér és felelősség. Ez egy futó pillanatig büntudatot keltett benne, felismerve, hogy sokkal jobban ismeri ezeket az embereket, a magán- és hivatásos életük bizalmas viszonyait, mint a saját biológiai testvéreit. Mégis gyorsan emlékeztette magát, hogy ezek az emberek választott testvérek voltak; osztoztak a SEAL hivatás szenvedélyében, és abban, hogy a nehezebb úton szolgálták a hazájukat. Ahogy a tekintete tovább ugrott egyik emberről a másikra, bevillant a fejében az együtt töltött idejük, mint valamilyen sportösszefoglaló – a hosszú kiképzési időszakok ismétlődő, vidám pillanataitól a korábbi kitelepülések élet-halál epizódjaiig. Nem volt kétséges, hogy Engel szerette ezeket az embereket. A SEAL-eknek van erre egy mondásuk: testvérek különböző anyától. Az átellenes oszlop végén volt a szakasz főaltiszt. Nolan kacsintott, és mindketten szélesen elmosolyodtak az egyetértéstől. Erről szólt ez az egész. Nem az ugrásról, vagy a kiképzésről, vagy a hazájuk ellenségeiről, akikkel hamarosan össze fognak csapni – a felkelőkről és terroristákról, akik kétségtelenül megérdemelték a figyelmüket. Ez a testvériségről szólt, és mind tudták, hogy kiváltság volt csapatként háborúba menni. Mi kevesek, mi boldog kevesek, gondolta Engel, miközben kicsatolta a biztonsági övét és a pilótafülkéhez ment. Konzultálás nélkül Nolan is felemelkedett és hátrament.

A pilóta és a másodpilóta tükörképek voltak hajózó ruhában, század felvarróval, baseball sapkával, fejhallgatóval és pilóta napszemüveggel.

– Kösz, hogy kijöttek a DZ⁴-be szállítani vasárnap, fiúk! – kiáltotta túl Engel a hajtóművek robaját.

Amikor a pilóta, egy őrnagy, megfordult, Engel csak akkor jött rá, hogy nem fiú volt.

– Nem probléma, hadnagy. A vasárnap ugyanolyan remek nap egy tökéletesen jó repülőgépből ugráshoz, mint bármelyik. Úgy tudom, hamarosan a tengerentúlra mennek.

– Így van, hölgyem. Mához egy hétre a WESTPAC⁵-re települünk.

– Sok szerencsét az ugráshoz és a kitelepüléshez.

Engel tisztelgett a nőnek és visszament a gép közepén ülő ugrók csoportjához. Nem csatolta be magát, mert hamarosan magasságon lesznek az Otay-i ugróterület közelében. 3800 méterről fognak ugrani – az oxigén nélküli szabadeső ejtőernyős ugrás engedélyezett határáról. Az ugrásaik többsége még kiképzésen is jóval 6000 méter fölött volt. Nolan főaltiszt

⁴ Drop Zone – ugróterület

⁵ Western Pacific – Nyugat-Csendes-óceán

hátról beszélgetett a repülőgép rakományfelelősével és egy SEAL-lel, aki ugratóparancsnokként szolgált az ugráson. Nolan megköszönte mindkettőjüknek, hogy a vasárnapjuk egy részét az ugrás támogatásával töltötték. Visszatért az üléséhez, és ismét a szakaszparancsnokára nézett. Engel feje most hátra volt hajtva a vászonhevedernek, ami a géptörzs melletti padsor háttámlájaként szolgált. A szeme csukva volt, az arca pedig a nyugalom maszkja. Ez a kitelepülés Nolan kilencedik rotációja lesz, és harmadik a Bandito szakasz főalstiztjeként. Roark Engelnek a harmadik lesz a szakasszal, és valószínűleg az utolsó. Rangidős sorhajóhadnagy volt, és a korvettkapitányság zónájában. Ideje volt továbblépnie egy komolyabb pozícióba. Nolan véleménye szerint Roark Engel volt a legjobb tiszt, akivel a Csapatoknál találkozott, pedig ismert jó néhányat.

Milyen szó írná le a legjobban ezt a hadnagyot? – gondolta Nolan. Alábecsült – ez az, alábecsült. A 180 centijével és 85 kilójával nem látzik nagynak. És a kerek babaarcától puhánynak, talán még ülőmunkásnak is tűnik. Úgy néz ki, mint egy ügyvéd, vagy egy pénzügyi tanácsadó. De amikor SEAL munkáról van szó, egy bika. Messzebbre és gyorsabban tudja cipelni a málháját, és valaki másénak egy részét, mint bárki a szakaszból. És gyors, ahogy megtanultuk egy focimeccsen, amikor új volt a szakasznál. Bármelyiküket ki tudta cselezni és kedve szerint lőtt gólt. Amint ez megvolt, ügyesen védekezett és passzolt, hogy a csapatából a többiek is rúghassanak gólt. A SEAL szaktudása páratlan; mozgásban, lövésben és kommunikálásban a legjobb – főleg lövésben. Amint legjobb találatot lő, könnyedén visszavedlik tanár és mentor szerepbe, a többieket segítve, hogy javítsák a találateikat. És kiképzési műveleteken jó a kiképzés időnkénti leállításában, hogy átbeszéljék a dolgokat és mindenki megértse a feladat folyását és a szakasz minden tagjának szerepét. Szerintem ez az igazán különleges benne – zárta le Nolan. Engel sorhajóhadnagy egy kicsit jobba tesz mindnyájunkat. Jól vezet, és mivel meg akarunk felelni a mércéjének, jól követjük.

Dave Nolan főalstizt New York-i volt, és még a SEAL Csapatok sem tudták tompítani ezt a részét. Igazából úgy tűnt, ugyanazok az értékek, melyek a legtöbb New York-i fizikai munkás környékről származó srácban megtalálhatóak – kitartás, keménység, önbizalom, egy bőkezű adag közösségi és etnikai büszkeséggel –, csak teljessé tették a szolgálatát a Csapatoknál. A szakasza és a szakaszában az emberek voltak a családja, és ez sokat jelentett Dave Nolannek. Egyik délután a City College második szemesztere alatt egy közgazdaságtan óra közben csendben felállt a terem végén, és kisurrant az ajtón. Negyven perccel később egy haditengerészeti toborzó előtt állt.

– Mi a legkeményebb, legnehezebb programjuk? – kérdezte az asztal mögött lévő embertől.

– Nos, fiam – mondta a toborzó –, a SEAL lesz az, de ők nem igazán a Haditengerészet részei. És a SEAL-nek jelentkezők többségének nem sikerül.

– Nekem sikerülni fog – válaszolt Nolan. – Hol írjam alá?

Dave Nolan 2001 szeptemberének elején tért vissza az első SEAL kitelepüléséről, a csendes-óceáni szövetségeseikkel végrehajtott kiképzési gyakorlatok soráról. Csak néhány napja volt Coronadóban, amikor a két utasszállító becsapódott a Világkereskedelmi Központ ikertornyába. A Nolan család szép számmal képviselte magát a New York-i rendőrségnél és tűzoltóságnál, és sok Nolan nő virrasztott gondterhelten azon a borzalmas napon és éjszakán. De 9/11 terhe legsúlyosabban Dave közvetlen családjára esett. Nolan apja zsarú volt, ahogy az egyik testvére is; két másik testvére tűzoltó volt. Másnap nem volt menekvés az iszonyú elszámolás alól: két testvére, egy rendőr és egy tűzoltó veszett oda a támadásban. Miután részt vett a két testvére virrasztásán és temetésén, visszament Coronadóba, hogy bőszen készüljön a második kitelepülésére. Azóta háborúban volt.

Mint sokan a Csapatoknál, Nolan nem felelt meg annak a képnek, amilyenek a civilek többsége egy SEAL-t képzeli. Túl átlagos volt a megjelenése. A sötét hajú, sötét szemű és határozott vonású Nolan a 172 centijével alacsonyabb volt a legtöbb SEAL-nél. Nem ő volt a legjobb lövész, nem ő volt a legjobb futó, és nem ő volt a legjobb úszó a szakaszban. Nem is volt különösebben sportos, mint sok SEAL. Úgy tűnt, nem voltak kemény élek Nolanen, és fanyar humorérzéke volt, amit szeretett magára irányítani. Mégis, amikor a feladatai végrehajtásáról volt szó, olyan megfoghatatlan intenzitás volt benne, amit senki nem hagyott figyelmen kívül vagy kérdőjelezett meg valaha is. Soha nem adott utasításokat, csak javaslatokat, amikre a SEAL szakasz készítő érzéssel ugrott. Harcos volt, a szó legtisztább értelmében, és még annál is több – *komoly* harcos. És győztes volt. Mindig megtett bármit, ami a győzelemhez kellett – megnyerni a harcot, megnyerni a napot. Továbbá nem várt el kevesebbet a SEAL-ektől, akikkel szolgált. Nolant tisztelték a csapattársai, és mindenki feljebb és lejjebb a szolgálati úton. A harcostársaik, az Egyesült Államok Tengerészgyalogsága által alkotott kifejezés: „Nincs jobb barát, nincs rosszabb ellenség” jellemezte a legjobban Dave Nolan főaltisztet.

Roark Engel a nyugalom szobra volt, miközben az ugrásra várt. Érezte az ilyen pillanatok ízét, mint ahogy egy tapasztalt borszakértő érzi egy remek pinot noir ízét. A repülőgép robaja és turbulenciája, a 240 km/h-s légáramba ugrás kilátása, az emberi lövedékként zuhanás a Föld felé –

élvezte mindezeket. De amit a legjobban élvezett, az a Csapat volt. Ezek az ő SEAL-jei voltak, az ő Csapata. Ennek az ugrásnak kicsi volt a kiképzési értéke, de mint csapatépítő evolúció, nagyszerű ugrás lehetett. Ez nem a jártasságról szólt; ez egymásról szól, és ettől volt különleges. Engel nem volt naiv. Harci vezető volt, és így tudta, hogy mindig a feladat fontossága és a SEAL-jei biztonsága között fog egyensúlyozni. Végezd el a munkát, hozz haza mindenkit élve; erről szólt a harci vezetés. De ma nem. Ma a gravitációval, ha nem a halállal fognak dacolni, annak pusztá örömeért, hogy saját társaságukban csinálják.

Roark Engel a michigani Grand Rapids-ben született, és középiskolásként állami válogatott futójátékos volt. A középiskolás hős ideális megtestesítője volt – magas, hirtelenszőke, fiúsan jóképű és sportoló diák. Erősen csábította több divízió I-es iskola, de a futball helyett inkább az NROTC⁶ ösztöndíjat választotta a Notre Dame-on. Akkor nem tudta megfogalmazni, de számára a futball egyszerűen nem tűnt csapatjátéknak. Zavarta, hogy ő kapta a figyelmet, míg azok, akik blokkoltak neki, kevesebbet vagy egyáltalán nem kaptak. Ez sértette az igazságérzetét. Korábban soha nem játszott, de az egyetemi csapatban kipróbálta a labdarúgást. Jó volt, de sosem lett kezdő. De a brutális edzések megkeményítették és csiszolták a csapatjáték érzékét. És időnként, amikor az ellenfél középpályása kicsit túl kemény volt az egyik csatárukkal, Roarkot küldték be egy kicsit egyenlíteni a dolgon.

De az Alap Víz Alatti Romboló/SEAL kiképzésen, annak hideg vízával, kemény fizikai életmódjával és Pokol Hetével ismerte meg, milyen egy elit csapat tagjának lenni, és vezetőnek az egyenlők között. A harc csak ráadás volt a csapatjátékokra és a kötetlenségekre, ami csak olyankor alakul ki, amikor rutinszerűen kockáztatod az életedet másokkal. Tudta, hogy duplán volt szerencsés – hogy SEAL volt, és SEAL szakaszt vezetett. Roark Engel sorhajóhadnagy gyakran érezte úgy, hogy ez az, amire született. A rövid merengését megszakította egy kéz a vállán.

Nolan volt az.

– Akarsz ugrani, Főnök, vagy vissza akarsz repülni ezzel a kasztnival North Islandre? Úgy értem, ha nem akarsz ugrani, szólhatok az ügyeletes sofőrnek, hogy szedjen fel és vigyen vissza a Csapat körletbe.

– Álmodban, főaltiszt.

A SEAL-ek két oszlopba álltak a gép végén, az ugrásra készülve.

– Felszerelést ellenőrizni! – kiáltotta az ugratóparancsnok. Mögötte kinyílt a 130-as rámpája és felső ajtaja.

– FELSZERELÉST ELLENŐRIZNI! – visszhangozta a szakasz, és mindenki ellenőrizte az előtte lévő felszerelését. Engel Nolanét ellenőriz-

⁶ Naval Reserve Officer Training Corps – Haditengerészeti Tartalékos Tisztképző

te, Nolan pedig Engelét. A SEAL-ek ezután a rámpán csoportosultak, fartól-hasig. A kimondatlan játék arról szólt, hogy a tizenhat ugró milyen gyorsan tudott átmenni a rámpán és elhagyni a gépet.

– Felkészülni!

– FELKÉSZÜLNI!

– Zöld lámpa. Rajta! Rajta! Rajta!

Az Otay-i sivatagban az ugróterület legénységének úgy tűnt, mintha rovarok sűrű fekete tömege nyomult volna ki a gép hátuljából és szóródott szét. A többségüket szem elől tévesztették, ahogy a tizenhat SEAL a föld felé zuhant. Minden oszlopnak vagy rajnak, volt egy kijelölt vezér ugrója, a sisakján egy színjátzó ragasztószalag négyzettel azonosítva. A többiek a rajából mögötte sorakoztak laza V-alakzatban, mint egy szakadozott libafalka. Nem volt hosszú repülés, valamivel egy percnél rövidebb. A vezér ugrók nyitottak elsőként. A többi ugró a vezértől kifelé fordult és gyorsan követte. Ejtőernyők nyíltak a DZ fölött.

Lefelé menet Engel sorhajóhadnagy és Nolan főaltiszt sereghajtókként repültek a saját raj V-jükben. Nolan gondosan figyelte az ugróit, elégedetten figyelve meg, hogy jó alakzatot tartottak. Engel is figyelte a SEAL-jeit, elégedett, széltől lapult mosollyal az arcán.

* * *

Másnap, és a világ másik felén, az indonéziai Dzsakartában egy jégkrémes furgon robogott egy zsúfolt városrészben. Kis személyautók és robogók zúgtak el mellette a szűk, poros utcán, ami düledező kétszintes épületek közé szorult. Vásárlók méregették a portékákat, amiket kereskedők kínálgattak a földszinti üzletekben és standoknál, míg azok, akik az emeleti lakásokban éltek, kihajoltak az ablakukon, próbálva egy kis enyhülést nyerni a tikkasztóan forró délután nyomott hőségében. A kollektív hangulat sietős és dolgos volt.

A jégkrémes furgon megállt a Dzsakartai Nemzetközi Iskola biztonsági kapujánál. Ez volt Indonézia legnagyobb nemzetközi általános- és középiskolája, 1951-ben alapították a Dzsakartában élő bevándorló diákoknak. Az iskola diákjai hatvan különböző nemzetiséghez tartoztak, és a nemzetközi elit itt képződött. A jégkrémes furgon megszokott kellék volt az iskolánál a délután közepén. Még az elit gyerekek is szerették a jégkrémet, és a járművet azok jutalmául engedték az iskola területére, akiknek egész nap a légkondicionált tantermekben kellett ülniük, nagyon magas oktató-diák aránnyal.

A furgont vezető nő – ugyanaz, aki minden nap vezette – lazán intett a kapunál lévő őrnek, miközben egy másik ór kinyitotta a kaput. A jégkré-

mes furgon pont időben hajtott be az iskola nagy, aszfaltozott udvarára. A nő csengőszó mellett irányította a furgont a háromszintes, lapos épülethez, melynek minden szintjén hatalmas, cserepes tető nyúlt ki, egy koloniál elgondolás azzal a céllal, hogy védje az iskola 2500 diákját az égető egyenlítői hőségtől. Ez volt az iskola főépülete, a neve fél méteres betűkkel volt kiírva az első emeletén. Az általános iskola az imént csengetett ki, és alsósok csoportja kezdett a jégkrémes furgon felé szaladni.

Egy nagy 600-as Mercedes limuzin, a motorháztetője jobb elején lobo-gó amerikai zászlóval közeledett a kapuhoz, és egy intéssel átengedték. Az autó a kapun belül megállt, és kiszállt Antonio Marguilles amerikai nagykövet, feltéve a szalmakalapját a délutáni nap elleni védekezéséért.

Abu Shabal kiszállt a jégkrémes furgonból. A 188 centijével és 100 kilójával a gyerekek fölé tornyosult, és a tömegétől olyan megjelenése volt, hogy a gyerekek rögtön ránéztek.

– Gyerünk, gyerekek, sorakozó, sorakozó! – kiáltotta Shabal kedélyesen, miközben a furgon nyitott oldalsó ajtaja felé intette a gyerekeket. – Graciela felveszi a rendeléseket.

– Gyertek, gyertek – folytatta Shabal, a furgon felé terelve a gyerekeket. Az ifjoncok között járt, a feje mégis forgásban volt. Az üdvözlő mosoly ott volt, de a szeme egy ragadozóé volt. A gyerekek tették, amire Shabal kérte őket, mert felnőtt volt és parancsolóan, de lefegyverzően barátságos hangon beszélt. Az arca bal oldalát borító borzalmas, elcsúfító, félhold alakú sebhely miatt is engedelmeskedtek. A gyerekek ösztönösen tudták, hogy nem olyan volt, akivel viccelődni lehet.

– Na, gyerekek, álljatok sorba, legyetek szívesek – intette őket Graciela. – Semmi lökdösődés, semmi tolakodás, legyetek türelemmel – folytatta. Böven jut jégkrém mindenkinek.

A gyerekek tucatjai előre lökdösődtek és tolakodtak, az érméiket kintartva Graciélának, aki elkezdett jégkrémet osztani. A tömeg duzzadt, ahogy további általános iskolások gyűltek a furgonhoz. Vidám káosz volt. Az egyik diák, aki a duzzadó sor mellett állt, a negyedik Nicolas Marguilles volt, a nagykövet egyetlen fia. Meglátta a közeledő apját és felé futott.

– Papa, Papa! – kiáltotta Nicholas, futva tovább a nagykövet felé, a háztízszékje szíjait fogva, hogy az apró hátán tartsa.

– Nicholas – felelte Marguilles, miközben levette a kalapját és intett vele a fiának. Nicolas hamarosan mellette volt. A fiú ölelve fogta át az apja lábait.

– Papa, veszünk jégkrémet? – kérte a fiú, felnézve a magas nagykövetre.

– Nem, fiam, mennünk kell – mondta komolyan, de a szemeivel hunyorgott.

– Mindig nemet mondasz, Papa. Kérlek.

– Hát, Nicholas, megveszed? – incselkedett Marguilles.

– Nem, Papa, te veszed! – felelte Nicholas, a jégkrémes furgon felé vonszolva Marguilles-t.

– Hát akkor, milyenet veszünk ma?

– Maracuját, Papa.

– Oké, akkor maracuját – válaszolt Marguilles, miközben hagyta, hogy Nicolas tovább vonszolja a jégkrémes furgon felé.

Shabal észrevette a jégkrémes furgonhoz közeledő nagykövetet. Könnyedén leválasztotta magát a gyerekek tömegétől, és higgadtan, de határozottan távolodni kezdett a furgontól. Hátra sem nézve megtette az utat az iskola kapujáig, ami most már tárva volt, mivel több autó is behajtott az udvarra – további szülők jöttek a srácaikért az iskolanap végén.

Miközben átment az utcán és befordult a sarkon, Shabal a jobb kezét a zsebébe dugta, megtalálva a távadót. Nem kellett elővennie a szerkezetet. Az ujjá megtalálta a be/ki billenőkapcsolót, aztán aktiválta a gombot.

Mély robbanás rázta meg a nyugodt napot, miközben óriási tűzgolyó borította el a jégkrémes furgont és hatalmas fekete füstoszlop gomolygott felfelé. Pillanatokkal később jégkrém szeletek apró torzókkal és végtagokkal keveredve záporoztak széles körben a hely körül, ahol azelőtt a jégkrémes furgon volt. Több tucatnyian azonnal meghaltak, sebesült gyerekek fülsértő sikításával kísérve. Marguilles nagykövetet és Nicolas-t sehol nem lehetett látni; ami a testükből maradt, az a kollektíven égő hús és megcsavarodott fémtömeg része volt.

Shabal érezte a nyomáshullámot és hallotta a robbanást. Mégsem nézett hátra egyszer sem, miközben eltűnt a zsúfolt városban. Nem ez volt az első alkalom, hogy égő és széttépett hullákat hagyott maga mögött.

KETTŐ

Miközben a hatalmas Csendes-óceánt figyelte a Costa Rica-i Puntarenas közelében lévő fényűző kastélyából, Christónak a tenyerében volt a világ – egy pillanatig. Több mint 8 hektár őserdőben egy hegytetőn álló 1000 négyzetméteres kastély messze több volt annál, amire szüksége volt a kis családjának – a feleségének, Domingának, és 4 éves lányuknak, Solának –, de keményen megdolgozott azért, hogy eljusson oda, ahol volt, és úgy érezte, joga volt élvezni a munkája gyümölcsét. Persze volt közel egy tucat szolgáló és gondnok, akiket Christo a családja kiterjesztett részének tartott. Része volt a pártfogó imázsának.

– Apa, ugorj a medencébe és játssz velem – visított Solana, miközben az olimpiai méretű medencéjük 26 fokos vizében pancsikolt.

– Egy pillanat – felelte, eltartva a szájától a műholdas telefont. Aztán megint a hívóhoz beszélt: – Szóval azt mondod, hogy a nagykövet már nincs velünk... Értem... és az üzlettársunk műve volt... Nagyon helyes, barátom. Hát akkor, azt hiszem, ez van... Igen, kösz, hogy hívtál, viszlát.

– Kérlek, Apa, kérlek – könyörgött Solana.

– Jobb lesz, ha gyorsan beugrasz – unszolta Dominga. – Majdnem végeztem az ebéd elkészítésével, és azt akarom, hogy melegen egyétek meg.

– Ahogy akard, szerelmem – felelte Christo.

Felállt és levette az ingét. Elég hiú volt, hogy megcsodálja a saját testét – ha csak egy pillanatra is. A 180 centijével és izmos, 84 kilójával Christo impozáns, sportos megjelenésű volt. Koromfekete haja volt, amit

hagyott a válláig nőni, mélyen ülő kék szeme, és vakítóan fehér koronás foga. Csak a keskeny, előreugró karvalyorr mentette meg a filmsztár kinézettől. A haj és az orr tudós jelleget adott neki, amiből gyorsan tőkét kovácsolt. Mielőtt bement a vízbe, egy pillanatot annak szentelt, hogy körülnézzen. Látott mindent, ami az övé volt, és rájött, nem először, hogy tényleg kápóként élte az életét az új hazájának ebben a részében. A medencébe ugrott, közvetlenül a lánya alatt jött fel és aprót rántott Solana lábán, megbillentve a vízben.

– Apa, Apa, hadd lovagoljak a hátadon! – kiáltott Solana.

Christo engedelmeskedett, nagy, szörnyszerű lépteket téve a medence sekély végében, fel-alá járva, ki a vízből és be a vízbe, Solanával a hátán. Dominga odanézett, látva Christo őszinte szeretetét a lányuk iránt.

Christo tűnődött, miközben fel-le ugrált, mindenfelé hordozva a sikítózó Solanát a medence sekély végében. Igen, kimondhatatlanul gazdag volt, közel egy milliárd amerikai dollárra tett szert részben kábítószerkereskedelemből, majd később a még jövedelmezőbb fegyvert-drogért üzlettel. De nem adakozott bőkezűen számos hasznos ügyért Costa Ricában, az új hazájában? Nem lett jobb a bőkezűségétől Costa Rica e partvidékén a még mindig szegény lakóknak a katolikus templommal, az orvosi rendelőkkel, az iskolákkal és más hasznos vállalkozásokkal, amiket finanszírozott?

Kétségtelenül kibélelte a helyi politikusok zsebét, és azok cserébe védtek a birtokát és szemet hunytak az illegális tevékenységei felett. De hát Közép-Amerikában így ment az üzlet – és bárhol máshol is, ami azt illeti. Akármilyen kárt is okoztak az üzletei, és nem volt meggyőződve, hogy tényleg bármilyen kárt okoztak, többszörösen helyrehozta a dollármilliókkal, amit visszaadott a népnek – a népének. Christo sok szempontból modern Robin Hoodnak látta magát. Elvett a gazdag, drogfüggő európaiaktól és *norteamericanóktól*, és adott az életüket tengető *campesinóknak*⁷.

Igen, jó volt az élet, de a saját kezdeményező képességétől. De most közeledtek hozzá, és túl kockázatos lett – számára, és a fanatikus elemek számára, akikkel most üzletelt. Egy utolsó profitra volt szüksége, és maga mögött hagyja ezt az életet és elmenekül a kis családjával. Mozgásba hozta a kerekeket. Most csak végig kellett vinnie. Megtette a múltban; újra megteszi – még egyszer. A változatosság kedvéért törődjön valaki más a kevésbé szerencsésekkel, mondta magában. Ideje volt, hogy a hozzá legközelebb állókkal törődjön. A végső elemzésében ők voltak a világa.

* * *

⁷ Parasztoknak

Vasárnap volt, kevéssel dél előtt, amikor Dave Nolan megérkezett a Danny's-be – a Slamburger Hazájába. A Danny's az egyik régebbi és néhányak szerint szegényesebb burger büfé volt a coronadói Orange sugárúton, és mégis a Csapat srácainak kedvencei közé tartozott. A slamburger valóban lenyűgöző volt – 15 dekás nagyon sovány marhahús, ami különböző konfigurációkban kapható. Engel sorhajóhadnagy kérte Nolant, hogy ebédeljenek együtt, ami furcsa volt. Engel és felesége mindketten mohó szörfösök voltak, és vasárnap délelőttönként általában a La Jolla-i hullámokban lehetett megtalálni őket. Nolan előbb odaért, mint a szakaszparancsnoka. Elment a hosszú pulthoz, hellókat váltva néhány SEAL-lel, akik bárskéken ültek. Mindenki ismerte Dave Nolant. Az elmúlt évtizedekben a SEAL-ek a másnaposságot dajkálták itt. Most, 10 év háború után, a többségük egy késői reggelire ugrott be a reggeli edzés után. Nolan talált egy bokszot hátul. Amint belódult a bokszba, a pincérnő egy bögre kávéval tett elé. A falra szerelt tévén a CNN ismételte az indonéziai terrortámadás képes anyagát.

– Hát nem rettenetes, mit műveletek a rohadékok azokkal a gyerekekkel – mondta a pincérnő. – Hogy képes valaki felrobbantani egy rakás gyereket?

Nolan a tévére pillantott. Reggel látta már a dzsakartai iskolarobbanás felvételét. A tettől először meghűlt a vére, aztán forni kezdett, ahogy elképzelte az állatokat, akik ilyesmit követnek el. Dave Nolan számára az ilyesmi fekete-fehér volt; jó és rossz, mi és ők. Nem szerette a rosszat, és nem szerette azokat, akik rossz dolgokat tettek. Így nem csekély vigaszt lelt abban, hogy felesküdt kötelessége volt megtalálni a rosszakat és elbánni velük. Kötelesség és kiváltság.

– Ezért hívják őket terroristáknak, Cindy, és ezért üldözzük őket. Ne várd, hogy mostanában jobb lesz. De egy biztos: egy rakás seggfej.

– Azt hinnéd, hogy jobbra fordulhatnak a dolgok, mióta elkaptátok Oszamát.

Nolan mosolygott magában. Egy keleti parti SEAL elem vezette a rajtaütést bin Laden pakisztáni háza ellen, de úgy tűnt, minden SEAL-nek járt az érdem azért, amit ők tettek. Dave éppen befejezte a vacsoráját aznap, és az első udvaron játszott Gretchennel, a legidősebb lányával, amikor átment egy szomszéd gratulálni – mintha ő lőtte volna le személyesen a fickót. Mint szinte minden SEAL, aki közvetlenül nem vett részt a műveletben, ugyanúgy értesült a rajtaütésről, mint bármelyik amerikai, otthon, vasárnap este. És így is kell lennie, gondolta Nolan. Ha ő és a Banditók egyszer olyan szerencsések lesznek, hogy egy szuper nagy értékű célpont ellen mennek, csak remélheti, hogy kevés ember, SEAL

vagy akárki, fog tudni róla. A feladat sikere az abszolút titoktartástól függ.

– Oszama csak egy nagy szardarab volt a kanálisban. Úgy látszik, sokkal több úszik mögötte.

Néha, gondolta magában Nolan, a világot elárasztja a seggfejek tengere.

Cindy undorral csóválta a fejét, és elővett egy ceruzát a füle mögül.

– Mégis, milyen állat öl gyerekeket, az Isten szerelmére? Szalonnás slam?

Cindy visszament a pulthoz, Nolan pedig belekortyolt próbaképp a kávéba. Tejjel és cukorral szokta inni a kávéját, de mióta főaltiszt lett, feketén itta. Lehet, hogy SEAL főaltiszt volt, de akkor is haditengerész főaltiszt, és a haditengerész főaltisztek így isszák a kávéjukat. Érdekes volt „Roark”-ként utalni a tisztjére Cindynek, merengett. Közel négy éve ismerte Engelt és azóta szoros barátok lettek – még annál is szorosabbak. Talán közelebb álltak egymáshoz, mint bárki máshoz a feleségüket leszámítva. Mégis, amikor maguk voltak, csak ketten és távol a csapatoktól, a szakasztól vagy a Haditengerésztől, mindig „Főnök”-nek hívták Engelt – és Engel soha nem szólította volna máshogy, csak „Főaltiszt”-nek. Cindy, vagy bárki más a katonaságon kívül *Dave*-nek szólította, és Roarkot *Engel*nek, de maguk között mindig *Főnök* és *Főaltiszt* lesznek. Nolan látott vietnami veterán SEAL-eket, akik találkoztak és testvéreként ölelték meg egymást ugyanúgy. Az egyik azt mondta, „Jó látni téged, Főnök”, és a másik azt felelte, „Téged is jó látni, Főaltiszt.” Ez már csak így ment, és így volt rendjén.

Engel a hátsó ajtón át ment be a Danny's-be, és leült az asztalhoz, Nolannel szemben. Két könyv volt nála, amiket úgy tett le az asztalra, hogy ne legyenek útban. Engel falánk olvasó volt, és ritkán volt könyv nélkül. Üdvözölték egymást és rendeltek, Nolan szalonnás slamet, Engel kerti burgert.

– Azt hittem, La Jollában lesztek Jackie-vel ma reggel – vetette fel Nolan.

– Elég lapos van ma odakint – felelte Engel. Mindig elképesztette, hogy a főaltisztje úgy tűnt, soha nem volt tisztában az óceánnal – mint ma is, szinte tök nyugodt volt, semmi esély nem volt lovagolható hullámot találni. De ha parton túli műveleten voltak, vagy az óceánba ugrottak ejtőernyővel egy horizonton túli behatolásra, Nolan mindent tudott a viszonyokról. Engel számára az óceán szépség volt, amit élvezett és méltányolt minden alkalommal; Nolan számára csak a munkahelyre ingázás része volt.

– És különben is, tegnap késő éjjel felhívott a skipper⁸, és reggel be kellett mennem a Csapat körletbe.

Ez felkeltette Nolan figyelmét, mégsem szólt semmit. Valami történt, valószínűleg olyasmi, ami hatással lesz a kitelepülésükre, de tapasztalatból tudta, hogy Engel a megfelelő időben közölni fogja vele.

Cindy megérkezett a burgerekkel, és barátságos csendben ettek, mindketten vizet ittak, nagy pohárral. A SEAL-ek olyanok, mint a tevék; a vízszükségletük előtt maradnak. Tudják, a mai teljesítményük azon múlik, hogy mit ittak tegnap, ezért mindig betetőzve maradnak. Engel előbb végzett, mint Nolan, részben azért, mert kétszer annyit evett, mint a tisztje. Nem először, ismerte el az asztal túloldalán Engel.

Dave Nolan – gondolta Engel –, *egy tanulmány arról, hogy mi a jó és nemes*. Otthon a családjának élt. Elmondta mindenkinek, aki meghallgatta, hogy milyen csodálatos nőt vett el – milyen szerencsés volt, hogy ilyen remek hölgyet talált. Imádta. Juliával öt gyerekük volt; bolondult értük, azok pedig bálványozták. Vad bandát alkottak és féktelenek voltak körülötte, mégis volt hatalma fölöttük. Ha nyűgösek voltak vagy hisztiztek, csak szólnia kellett. Semmi babusgatás – egyszerűen féltérdre ereszkedett és arra kérte őket, hogy tartsanak szünetet és beszéljenek vele. Aztán apa és gyerekei határoztak egy cselekvési irányról, és a téma meg volt oldva. Ugyanilyen hatással volt az emberekre a szakaszban. Úgy tűnt a Bandito SEAL-ek örömet akartak szerezni neki, mint a gyerekei. Olyan volt, mintha a gyerekei és a SEAL-jei a szakaszból valahogy tudták volna, hogy ha amit tesznek, az megfelel az ő elvárásának, akkor minden oké. Kitelepülésen teljesen a feladatra és az emberekre összpontosított, és ritkán beszélt a családjáról. Otthon minden a családról szólt.

Nolan végzett a burgerével, aztán megvizsgálta Engel tányérját bármilyen kifogás után. Ekkor vette észre a könyveket az asztalon.

– Na, ebben a hónapban mit olvastat veled Oprah? – kérdezte Nolan, miközben felvette az egyiket. Próbált komolytalan lenni, mintha már tudta volna a választ.

– *Churchill: egy életrajz* – olvasta a gerincről. – Valami új és más.

Komoly könyv volt – jóval 900 oldal fölött. A múlt héten a *Winston Churchill* volt John Keegantól.

– Mennyit kell tudnod egy tagról, aki egy évszázada halt meg?

– 1965 januárjában halt meg.

– Oké, akkor fél évszázada.

Engel mosolygott.

– Soha nem tudhatsz túl sokat egy nagy emberről. Kiállt a zsarnokság sötét erői ellen, ahogy te meg én, Főaltiszt.

⁸ Kapitány

– Ja, igaz – felelte Nolan. – Mi más van még itt?

Engel a másik könyvért nyúlt, de Nolan túl gyors volt. Ismét olvasta a gerincről

– *Hogyan légy apa?* Ez komoly? Te meg Jackie családot alapítatok?

Engel előre hajolt:

– Ja, ez komoly, de még nem szólunk senkinek.

A kába Nolan csak ült ott egy pillanatig Engelt bámulva. Nolan számára a gyerek boldogság volt – minél több srác, annál több boldogság. Bár soha nem adott volna hangot neki, régóta ezt kívánta a barátjának és hadnagyának. Könnyek gyűltek a szemébe.

– Hú, ember, annyira örülök. – Kírontott az üléséről és áthajolt az asztalon egy esetlen ölelésre. Engel homlokára nyomta a sajátját. – Remek apa leszel, és te meg Jackie nagyon boldogok lesztek. És én is boldog vagyok. Várj, amíg elmondom Juliának. Ugrálni fog.

– Oké – mondta Engel, a tenyereit az asztal fölé tartva a nyugalomra intés mozdulatával. – Csak Juliának. Csendben akarjuk tartani egy ideig.

– Na-ná – suttogta Nolan. – Vettem. Nem probléma; egy szót se.

– Hozhatok még valamit, fiúk? – kérdezte Cindy, miközben újratöltötte a vizes poharaikat.

– Még szép – felelte Nolan. Aztán hangosan folytatta – Két rövid Bushmills⁹-t és megveszem az egész bárt. A hadnagyom apa lesz!

– Ó, Istenem, Roark! – bukott ki Cindyből. – Ez csodálatos. Gratulálok.

Az érzelemhullám végigszaladt a báron.

– Nagyszerű!

– Szép munka, LT¹⁰.

– A legjobbakat, uram.

– Az új kislányra. A békaembereknek mindig kislányuk van.

– Önre, uram.

Engel egyszerűen lehajtotta a fejét tettetett megadással. Ez jellemző volt Nolanre, és egy pillanatra belegondolva, rendben is volt. Ha fordított lett volna a helyzetük, az ő reakciója ugyanolyan lett volna, mint a főal-tiszté. Egyszerűen az egyik SEAL testvér örült a másiknak.

– Tessék – mondta Cindy, miközben az asztalra helyezte a két rövidet.

– Ezek a ház számlájára. Dave, megveheted a bárt. Még egyszer gratulálok, Roark, és üdvözlöm Jackie-t. Ez olyan izgalmas.

Nolan átadta a hitelkártyáját.

– A kaját is vedd rá.

Miután Cindy elment, Engel vállára tette a kezét.

⁹ Egy whiskey fajta

¹⁰ Lieutenant – hadnagy

– Komolyan, Főnök, ez fantasztikus. Erre születél. Bízz bennem, ismerem ezt. Mennyinél jár?

– Kábé kilenc hetes.

– Remek, és az időzítések nem is lehetne jobb. Letudjuk ezt a kitelepülést és időben visszahozlak az elsőszülötted születésére. – Felvette a poharát. – Rád, Jackie-re és az elsőre a sok közül.

Nolan leküldte a rövidet, és Engel követte a példáját. Mindketten megzökkentek. Nolan csak sört ivott, és azt is mértékkal; Engel ritkán volt jó többre egy pohár vörösbornál a vacsora mellett. Egy darabig gyerekekről beszélgettek, gyereknevekről és az elkerülhetetlen változásokról, amiket hoznak, amikor megszületnek – minden jó, állította határozottan Nolan. Aztán Engel rátért a valódi okra, hogy miért akart vele együtt ebédelni, ahogy azt Nolan előre tudta.

A SEAL-ek osztályokban települnek, melyek egy teljes SEAL Csapatból állnak, egy kibővített információgyűjtő és harcbiztosító csomaggal. Amint települ, a Hetes SEAL Csapatból Hetes SEAL Osztály lesz. Az osztály három harci egységre osztozik, harci egységenként két SEAL szakasszal – minden harci egység önálló információgyűjtő és műveleti képességgel. A harci egység két szakasza szükség szerint tevékenykedhet önállóan vagy együtt, mint egy két szakaszból álló osztag. A Bandito szakaszt jelenleg egy osztály harci egységhez osztották be, ami a Fülöpszigeteken fog tevékenykedni. De, mint azt Engel készült elmagyarázni, ez megváltozott.

– Reggel elmentem találkozni az osztály skipperrel és frissíteni az infót – mondta, lehalkítva a hangját. – Úgy látszik, az al-Kaida valamilyen fatvát adott ki minden amerikaiakra. Felszólítottak minden AK frakciócsoportot, hogy üssenek keményen és üssenek most. A jó hír az, hogy ezzel kevés időt hagynak egy jól tervezett támadáshoz, mint amilyen 9/11 volt. A rossz hír az, hogy valószínűleg sok kisebb támadás lesz, és tekintve a megmaradt al-Kaida sejtek fanatikus természetét, ezek elvetemült támadások lehetnek. És talán nem is csak az al-Kaida. Vannak szövetségeseik a bűnözői világban is. Ezért bár a harci egység továbbra is a Fülöpszigetekre tart, az osztályt arra kérték, hogy terjeszkedjen nagyobb terület lefoglalására. És azt kérték, hogy az egyik rajunkat egy hírszerző-támogató csomaggal küldjük egy flotta egységhez Közép-Amerika elé. Ez csatlakozni fog a Csendes-óceánon egy kétélű készenléti csoporthoz, ami Kolumbia előtt hajózik.

– Szóval küldenünk kell egy rajt a harci egységgel a Fülöpszigetekre, a másik rajt meg egy tengeri egységhez, valószínűleg egy deszanthajóra?

– Erről van szó, Főaltiszt. Hogy akarod játszani?

Nolan hallgatott, hogy gondolkozzon ezen egy kicsit.

– Főnök, szerinted hol lesz akció?

– Ki tudja? – felelte Engel. – De nem osztanák ketté a szakaszt és küldenék oda az egyik rajt terrorista tevékenységre utaló bármilyen jel nélkül. Ha valami történik a Fülöp-szigeteken vagy Indonéziában, a rajunk ott csak a SEAL rajok egyike lenne, amit megbízhatnak. És ha teljes szakasz műveletről van szó, semmit nem látnánk belőle. De ha valami történik Közép-Amerikában vagy Dél-Amerikai nyugati részén, akkor a tengeri raj kapja a hívást.

Nolan ismét elgondolkodott:

– Úgy látszik, a legjobb a kételtű készenléti csoportra tenni a feladatszabáshoz. És mivel ez önálló szolgálat, a harci egység többi részétől távol, te meg én vigyük a Bandito rajt a tengerre.

További negyed óráig tartott nekik meghozni a személyügyi beosztásokat és eldönteni, hogy kik mennek nyugatra a harci egységgel és kik mennek délre. Engel, Nolan és öt másik SEAL délre mennek, hogy találkozzanak a tengeri egységekkel; a szakasz többi tagja pedig a másik tiszttel és a szakasz szolgálatvezető altisztjével a harci egység zöménél marad, és a Fülöp-szigetekre megy. Ez a felszerelés újra raklapozását igényelte, de semmi többet. A Bandito szakasz ki lett képezve, hogy önállóan dolgozzon raj kisalegységekben. Csak az az egy téma járt mindkettjük fejében, hogy hol lehet akció. Ha rosszul döntenek, és a kulcsfontosságú feladatszabás a másik rajhoz kerül, egyikük sem lesz ott, hogy segítsen. De a szakasz bővelkedett tehetségben; bőven voltak veteránok a teher cipeléséhez. A lényeg: mind harcba akartak menni. Mindent összevetve, úgy tűnt, jobb esélye lesz rá azoknak, akik délre mennek. Ráadásul Roark Engel és Dave Nolan felelőssége volt, hogy a szakasz két legtapasztaltabb vezetőjét – ebben az esetben kettejüket – helyezték oda, hol szerintük a legintenzívebb lehet az akció.

– Mikor mondjuk el nekik? – kérdezte Engel. – Ma este?

A szakasz családi grillsütést tartott Gator Beach-en, a Hetes SEAL Csapat komplexumától kevéssel északra, és csak néhány száz méterrel délre a Hotel del Coronadótól. Ez volt a szakasz utolsó összejövetele a kitelepülés előtt.

– A srácok tudni akarják a lehető leghamarabb: adj nekik egy kis időt, hogy szoktassák magukat a változáshoz. Különben is, a ma este családi este, leendő apa. Szóval tegyük meg, amit lehet, hogy a családra koncentráljunk. Délután megkezdem az értesítést és tudatom mindenkivel a változást.

Hallgattak egy pillanatig, mielőtt Nolan folytatta:

– Nem mintha sokat változtatna. – Ahogy mindketten tudták, a SEAL műveletek többsége Irakon és Afganisztánon kívül, azok, amikről soha

nem hallasz, raj művelet volt. – Ha mások nem is, de rugalmasak vagyunk. Ha nincs utolsó perces változás, a srácok gyanakodnának.

Engel vigyorgott és bólintott:

– Egy dolgot megtettem. Megkértem a skipper, hogy ossza be Miller első főaltisztet a kikülönített rajunkba. Úgy véltem, szükségünk lehet rá, ha rövid időzítővel kell feladatot indítanunk, és valószínűleg ez fog történni.

Nolan hátradőlt és elismeréssel adózott a szakaszparancsnokának. Engel nem csak előre nézett, de előre nézett a feladatra és az emberekre is. És ez okos döntés volt. Miller első főaltiszt volt a legjobb hadműveleti tervező a Hetes Csapatnál. Ez egy újabb ok volt, amiért Nolan tisztelte, és szerette Engelt. Mindig gondolt a feladatra és az emberekre. És egy kicsit agyafúrt is volt.

– De, Főnök, honnan tudad, hogy a kikülönített rajjal megyünk, még mielőtt megbeszéltük.

Engel vigyorgott, mint a fakutya:

– Eszes szakasz főaltiszttem van. Tudtam, hogy így akarja csinálni. Miért nem hívod fel az első főaltisztet, hogy csatlakozzon hozzánk ma este?

Nolan bólintott. Újabb jó döntés.

– Tekintsd megtörténtnek, Főnök.

Felálltak és medveölelésben részesítették egymást. Engel felkapta a könyveit és elindult hátra. Nolan a bárhoz ment, hogy rendezze a számlát Cindyvel.

* * *

Lisa Morales belgyógyász volt, és az elmúlt hat évben az Orvosok Határok Nélkül tagja. Mexikóban születet és az Egyesült Államokban tanult. Harmincnégy évesen hajadon volt, vonzó és szenvedélyesen segítette azokat, akik kevésbé voltak szerencsések, ezért is találta magát az OHN-nek dolgozva, és nem egy magán praxisban. A jelenlegi megbízatása Costa Ricában volt. Egy pácienszt ápolt Barranca kisváros spártai rendelőjében, Puntarenas-tól körülbelül 8 kilométerre keletre, a 17-es és 23-as főutak kereszteződésének közelében. Az OHN-es kollegái tudta nélkül a CIA-nek is dolgozott.

Ha megtudták volna, hogy az amerikai hírszerzésnek dolgozik, a kollegái kerülték volna, az Orvosok Határok Nélkül pedig kirúgta volna. A tény, hogy fedett ügynökként szolgált, Közép- és Dél-Amerikai szegényei iránti elkötelezettségét bizonyította. Tudta, hogy a szegénység zöme azokban az országokban, ahol dolgozott, a kábítószer-kereskedelem által

elősegített korrupció eredménye volt. Ezért egyaránt volt gyógyító és kém – az előbbi szerepe volt a hivatása, az utóbbi pedig a személyes kötelessége. Lisa Morales egyszerűen úgy érezte, többet kell tennie az alultápláltság és betegség elleni küzdelemnél. Miközben dolgozott, a rendelővel szomszédos hevenyészett, poros pályán focizó kisgyerekek falkáját figyelte.

Előjel nélkül megállt egy terepjáró, és kiszállt Christo a verőlegénye, Tommy kíséretében. A két férfi az ellentét tanulmánya volt. Tommy nyilvánvalóan gengszter volt, tompa tárgy a vékony, városias Christo mellett. Féktelen láрма tört ki, ahogy a gyerekek Christohoz futottak.

– Christo! Christo! – kiáltották szinte egyöntetűen.

Megpaskolta a fejüket, kettesével felvette őket, jól láthatóan lubickolt a tömjénezés tengerében. Igazából legalább annyira szerette ezeket a gyerekeket, mint ahogy azok bálványozták őt.

Christo és Morales egy pillanatra szemkontaktusba kerültek. Christo biccentett és ment tovább. Gyorsan bejárta a rendelőt, amit az ő anyagi támogatása tett lehetővé, de nem azért volt ott, hogy munkában lássa a pezsoit. A srácok ragaszkodása és már-már imádata miatt volt ott. A műveltsége és kifinomultsága mellett úgy tűnt, Christo igényelte a figyelmet. Miután aprópénzt és cukorkát osztott szét, visszament a terepjárójához. A jármű Tommyval a kormány mögött egy kört írt le, majd gyorsan elszárguldott, finom porréteggel lepve be a gyerekeket és a rendelőt. A gyerekek mégis vadul ünnepeltek, amíg el nem tűnt a szemük elől.

Később aznap, miközben Lisa Morales bement a kisvárosba a rendelőben töltött újabb 14 órás munkanap után, egy férfi kanyargott ügyesen a motorjával a délutáni forgalomban. Egy 1961-es Triumph TT krosszmotoron ült. A motoros nyaktörő sebességgel haladt, amitől a gyalogosok szétszóródtak a biciklisek pedig éles kanyart tettek az ütközés elkerülésére. A motor végül eltűnt a zsúfolt utcák zűrzavarában. Este, miközben egy palack vizet tett a hűtőbe, Lisa Morales meghallott kint egy motorke rékpárt, és kiment az erkélyre.

A motoros, Walter Ross, levette a sisakját. Ross egy CIA tartótiszt volt. A latin-amerikai osztály tapasztalt tartója volt, és már jóval azelőtt ügynököket dolgoztatott Közép-Amerikában, hogy Morales beiratkozott az orvosi egyetemre. Lényegében bevándorló volt, aki jó ideje nem járt északon. Jó volt a munkájában és bíztak benne a saját CIA-s tartói Mexikóvárosban és Langleyben.

– Hé, mindjárt lent leszek, rendben?

– Amit csak akar, doktor – felelte Ross.

Morales lefutott az egyetlen lépcsősoron és csatlakozott a poros utcán Ross-hoz. Miután üdvözölték egymást, Barranca főtere felé sétáltak.

- Milyen volt az út?
- Reggel indultam Kolumbiából – felelte Ross.
- Kolumbiától idáig egy nap alatt?
- Gyerekjáték – válaszolt Ross, egy csipetnyi büszkeséggel a hangjában.
- Nézze, ami Christót illeti – kezdte Morales, rátérve Ross látogatásának okára –, már úgy becsüljük, hogy közel egy milliárdot keresett.
- Nagy M-mel? – kérdezte Ross, a meglepetés kiült az arcára.
- Ez az Orvosok Határok Nélkül becslése. Sokat tudnak róla, mert ő az egyik fő támogatónk ebben a térségben. Sokat visszaad a helybelieknek itt orvosi rendelőkkel, iskolákkal és az idősek támogatásával. De nem bolond. Kibéleli a politikusok és rendőrök zsebét is. Ezért rendkívül hűségesek hozzá. De miért érdekli az Ügynökséget? Azt hittem, ez DEA¹¹ ügy.

Ross mosolygott és lehalkította a hangját:

- Akkor kezdett érdekelni minket, amikor Lagos-ban elfogták az általa bérelt és szovjet fegyverekkel megrakott 707-est.

Morales és Ross sétáltak tovább, átkelve a téren és beérve egy védett járdára.

- Langley azt mondja, a fiúk az NSA¹²-nél lehallgattak néhány érdekes beszélgetést, amik Christót egy délkelet-ázsiai dzsihádista hálózathoz kötik – folytatta Ross. – Úgy látszik, Christo és a hálózatot irányító egyik fickó gyerekkori barátok.

– Na és mi fog történni ezzel az állattal? Tudjuk, hogy droggal üzletel, és most azt mondja, hogy fegyverkereskedő is. Le lehet tartóztatni vagy máshogy felelősségre vonni?

- Sajnálom, doktor. Langley most csak azt akarja, hogy figyeljük és jelentjük a tevékenységét.

– Meg kell állítani – mormolta Morales. – Lehet, hogy sok pénzt ad hasznos célokra, de felfoghatatlan nyomorúságot terjeszt a régióban az üzlete.

Miközben beszélt, kattant egy kamera zárja, és filmkockára vette Ross-t és Morales-t.

¹¹ Drug Enforcement Administration – Kábítószerügyi Végrehajtó Hatóság

¹² National Security Agency – Nemzetbiztonsági Ügynökség

HÁROM

Dr. Lisa Morales otthona egy átlagos méretű lakás volt egy jellegtelen komplexumban Barranca közelében. Nagyon középosztályú. Messze volt a Costa Rica-i üdülők fényűzésétől, amikkel a külföldi, elsősorban amerikai turistákat szórakoztatják az atlanti- és csendes-óceáni partokon. Az építmény beton és üveg volt, steril építészetbe öntve – egy épület, ami nem vont magára figyelmet. Tökéletes olyasvalaki számára, aki kerülni akarta a figyelmet és ezáltal tökéletes a CIA nézőpontjából az egyik informátoruk számára.

Lisa Morales csaknem egy éve volt az Orvosok Határok Nélkül bennlakó orvosa Barrancában. Olyan otthonossá tette a kicsi, egy hálószobás lakását, amilyenné csak tudta. Elég jól megfizették a munkáját, a CIA-tól is kapott illetményt, de az élete úgy volt tervezve, hogy szerény jövedelmű fiatal, idealista orvosnak tűnjön. A kis nappali nagy részét egy rattan kanapé és kétszemélyes ülögarnitúra foglalta el. A használt bútor alatt kopott világosbarna szőnyeg hevert. Olcsó függönyök díszítették a helyiség utcára néző két ablakát. A szomszédos konyha csak alapvető berendezéssel és egy ősrégi hűtővel rendelkezett. Nem volt semmi osztályon felüli a lakásban. Konyhaasztalként egy kis kártyaasztal szolgált, négy összecusukható székkal. Morales bútoraiban az egyetlen különlegesség a titkos rekesz volt egy ütött-kopott asztalka hátulján. Ritkán tartott magánál bármilyen bizalmas jellegű információt, de ott volt, ha szüksége lenne rá. Még kritikus szem számára is átlagos és semmitmondó volt az egész.

– Oké, Lisa, tizennyolc pontja van, egy kétszeres értékűvel. De ezt figyelje – mondta Ross.

– Rajta, Mr. Szókovács – felelte Morales, miközben Ross kirakta a betűsetonjait.

– Tessék, „elfogás” ez huszonegy pont, háromszoros értékű.

– Nem szeret veszíteni, igaz, Walter?

– Miután huszonöt éve vagyok a Cégnél, ha elviselném a vereséget, már valószínűleg halott lennék – felelte Ross.

Ez mindig így ment, valahányszor Ross meglátogatta. Fogtak egy egyszerű szókirakó játékot és nagyon versengő gyakorlattá tették. Ez megfelelt az A-típusú személyiségüknek és elterelte a figyelmüket a halálosan komoly dologról, amivel foglalkoztak – információgyűjtés kábítószerkereskedőkről, hogy mások a CIA bürokráciájában lépéseket tehessenek.

– Nem éhezett még meg?

– Hát, ami azt illeti, az vagyok – felelte Ross. – Mi jár a fejében?

– Mit szól a kínaihoz?

– Itt? Biztos viccel.

– Nem, a kínai univerzális, tudja. Bárhol vehet kínait. Hol járt, ahol *nem* tudott kínait venni? És különben is, mindig tőlük rendelék. Mit szól a chow meinhez¹³?

– Nekem megfelel – válaszolt Ross, miközben tovább játszadozott a betűsetonjaival, átrendezve őket a tábláján és a következő lépését tervezgetve.

Morales felállt és a konyha falán lógó telefonhoz ment, hogy leadja a rendelését.

– *Si... si... A que tiempo?... si... Gracias.*

Amikor visszatért, hogy csatlakozzon Ross-hoz, elment az egyik ablak előtt. Az utca túloldalán és nem láthatóan egy kamera kattant. Ahogy elment a másik ablak előtt, a kamera ismét kattant.

– Na, mennyi? – kérdezte Ross, miközben Morales visszaült a kétszemélyes ülőhelyre az asztal másik oldalán.

– Fél óra. Tudom, tudom, az Államokban sokkal gyorsabban megkapná.

Ross vigyorgott:

– Mit tudhatok én a kínai rendelésről az Államokban? Figyeljen – folytatta, lehalkítva a hangját –, választ kaptunk a nagykövetségre küldött legutóbbi táviratunkra. – Virágnyelven utalt a mexikóvárosi felettesére. – Még várjuk, hogy a misszióvezető véglegesítsen egy frissített követelménylistát magának. Az egyik műveletinek nyilván van néhány további kérdése. Két napon belül eljuttatjuk magának.

¹³ Kínai zöldséges, húsos tészta

Morales egyszerűen vállat vont erre, és kirakta a betűzsetonjait.

– „Eltört”... ez huszonegy pont.

– Tudja – mondta szinte magának Ross –, soha nem fogom megérteni, hogy miért a princetoni öregdiákok, akik nem voltak terepen, mióta Nixon volt a Fehér Házban, miért ők irányítják a szövegkönyvünket.

A táblára nézett és lerakta három betűzsetonját.

– Kétszeres értékű szó. Tizennyolc pont.

– „Buta” – olvasta Morales, a fejét csóválva. – Könnyű szó, jó találat.

– Olvassa és sírjon.

– Próbálok nem könnyezni – felelte Morales.

A játék és az ugratás folytatódott, a szókirakó kihívását halk szakmai beszélgetéssel keverve. Ismerős volt és kényelmes. Hírszerző hálózati személyek voltak, habár Morales inkább informátor volt, mint ügynök. Ahogy Robert Heinlein mondaná, mindketten idegenek voltak egy idegen földön. A játék haladt, és miközben a tábla zsetonmozaikká vált, folytatták a beszélgetést arról, hogy a feletteseik hogyan cselekedhetnének gyorsabban az általuk biztosított információra. Ross, a rangidős kísértet, könnyedén megosztotta a tapasztalatát és ötleteit Morales-szel. És bár nem volt szexuális feszültség közöttük, nem tudta nem kiszínezni a kémkedési eredményeit. Morales számára ez egy ügy volt; Ross számára életmód.

Morales felnézett Ross-ra és mosolygott, miközben kirakta az összes betűzsetonját a táblára:

– Harmincnégy pont!

– „Betekintet”? Ez nem szó! – kiáltotta Ross.

Mindketten elhallgattak egy pillanatra, amikor megszólalt a kapucsengő.

– Végre! – mondta Ross. – Hozom.

– Tessék – felelte Morales, egy szótárat dobva a férfinak. – Azt jelenti, „előre vetít” vagy „beharangoz.” Maga fizeti a vacsorát.

Ross a szótárral vacakolt, Morales szavát keresve, miközben a bejárati ajtó felé botorkált.

– Szép – mondta. – A legtöbb tartótiszt taktikai társat kap. Engem Langley egy szókirakó svindlerrel áldott meg.

– Szókirakó Yodával – válaszolt Morales, hátradőlve a kétszemélyes ülőhelyen és lerúgva a cipőjét.

Ross kinézett a kémlelőnyíláson és látta a kiszállító fiút a kínai rendelésüket tartva. Kioldotta a biztonsági láncot, kinyitotta a kétnyelves zárat és jobbra fordította a kilincset. Miközben kitérte az ajtót, a farzsebébe nyúlt a tárcájáért.

– Mivel tartozom...

PSSZT! PSZT! Csak fémes zörgés követte a némított dörejeket, ahogy a hangtompítós öntöltő új töltényeket töltött a töltényűrbe. A hangtompító és a leadott lövések megtették a dolgukat, két 9 mm-es üreges végű csapódott Ross homlokába.

Morales időben nézett fel, hogy lássa Ross tarkóját vörös ködfüggönyként távozni, ami bevonta a belépő falait.

Tommy és két embere berontott az ajtón átlépve Ross élettelen testét. Morales csak egy pillanatra dermedt le, aztán legurult a kétszemélyes ülőhelyről és a fegyveréért vetődött. Tommy és a két férfi közvetlenül felé rohantak.

Az Ügynökség lőfegyver kiképzése, amit Morales a Farmon kapott, jó szolgálatot tett. Ösztönösen mozdult és sikerült a legközelebbi férfira dupláznia. A dörej a kis lakásban fülsiketítő volt. A férfi keményen eldőlt, de Morales egy másodperc tört részével túl sokáig maradt az első célpontjánál. Amikor fordult, hogy célozzon, Tommy arca könnyökölte, elütve a fegyverét.

A pillanatra elkábult Morales tehetetlen volt, amikor Tommy felkapta és átdobta a kávézó asztalon, eltörve az üveget. A vicsorgó verőlegény felkapta és ismét a padlóra dobta, amitől kiszaladt Morales-ből a szusz. Levegő után kapkodva térdelt fel, amikor a harmadik férfi oldalba rúgta. Visszaküzdötte magát és a száguldó adrenalinától valahogy sikerült felkelnie a padlóról, és majdnem állt, amikor Tommy elővett a farzsebéből egy ólmos botot, és szépen tarkón csapta. Morales ezúttal vizes törölközőként hullott a padlóra és nem mozdult.

Tommy és embere gyorsan ragasztószalagot tekertek a karjai és lábai köré, majd ruhát gyűrtek a szájába. Ezután, míg Tommy Morales összekötözték testére térdelt, az embere egy borotvaéles szőnyegvágó késsel levágott egy darabot a szarszínű szőnyegből Morales körül. A két férfi tortillaként csavarta Morales-t a szőnyegdarabba. A vállukra kapták, és Ross tehetetlen alakjában félig megbotolva gyorsan elhagyták a lakást. Lesiettek a lépcsősoron a melléktucára, és a Morales-t tartalmazó szőnyeget bedobták egy csotrogány kisteherautó platójára.

Az egész művelet nem tartott két percig. Csak Morales pisztolyának két lövése és az elszáguldó kisteherautó robaja zavarta meg a nyugodt estét. Amikor végül megérkeztek a rendőrök, feltettek néhány kérdést. És ha valamelyik szomszéd lakó látott is valamit, nem beszélt, és a barrancai rendőrök nem is várták tőlük.

* * *

Röviddel 17.00 után kezdtek érkezni Gator Beach-re, és 17.30-ra kölykök futkároztak a piknikező helyek és a víz között, gyakran anyákkal szorosán mögöttük. A SEAL szakasz fiatalabbjai közül ketten korábban érkeztek és a strand tűzrakó helyei közül három szép szénággal égett. A szakasz családi összejövetel logisztikailag intenzív ügy volt, és a piknikező asztalokon hűtőtáskák, strandtáskák, élelmiszeres edények, pelenkás táskák és papír étkezészetek voltak felhalmozva. A játékok, köztük boogie boardok, focilabdák, ütős labdák és futball labdák hamarosan mind használatban voltak. A szakasz teljes létszámban volt, tizenhat SEAL operátorral – két tiszt és tizennégy legénységi állományú SEAL. A néhány nőtlen a barátnőjét hozta, de a legtöbben nők voltak, gyerekekkel. A Bandito szakasz SEAL-jeinek átlagéletkora kicsivel harminc alatt volt. Amikor Roark és Jackie Engel megérkeztek, a gyülekezet közel ötven főre duzzadt. A hullámok alacsonyok voltak, és a víz hűvös, körülbelül 16 fokal, de ez nem rettentette el a kölyköket vagy az apjukat – az előbbieket túl izgatottak voltak a vízben játszás kilátásától, az utóbbiak pedig hivatásszerűen immunisak voltak a hideg vízre. A nők szervezkedtek és beszélgettek, míg a gyerekek és a SEAL-ek pancsikoltak. A kölykök tovább maradtak vízben, mint a SEAL-ek.

Jackie Engel könnyedén mozgott más SEAL feleségek között. Előkelő indianapolisi családból származott, és az apja magas rangú vezető volt az Eli Lilly¹⁴-nél. Elsőévesként találkozott a Notre Dame-on Roarkkal. Két évig jártak és Roark diplomázásakor jegyezték el egymást. Távolsági kapcsolat volt, míg befejezte az egyetemet és Roark elvégezte a SEAL kiképzést. Otthagyta volna az iskolát, hogy vele legyen, de Roark ragaszkodott hozzá, hogy maradjon és diplomázzon le.

– Lesz egy életünk együtt – mondta neki –, úgyhogy maradj és szerezz diplomát.

Szóba került, hogy a San Diegói Államin vagy a USD¹⁵-n fejezi be a tanulmányait, de egyik sem kínált képesítést a területén – a mikrobiológián. Amikor Jackie felajánlotta, hogy tantárgyat vált, hogy a közelében legyen, Roark ismét ellenezte.

– Azt tervezem, hogy egy ideig veszélyes munkakörben leszek – mondta a mindig gyakorlatias Roark. – Fel kell készülnöd, hogy előlépj és te légy a családfenntartó.

Roark azt is tudta, hogy egy SEAL tiszt ritkán van otthon. Így együtt voltak a nyarak egy részében és a karácsonyi meg a húsvéti szünetek idején, és szinte minden este Skype-oltak. Jó kiképzés volt a házasságra egy kitelepülő SEAL-nek.

¹⁴ A világ egyik vezető kutatás-orientált gyógyszergyára

¹⁵ University of San Diego – San Diegói Egyetem

Jackie magas volt, szőke és karcsú. Fiatal lányként esetlen volt és fél-szeg, és mivel ügyetlen volt, utálta a sportokat. Akkoriban túl nagyok voltak a fülei és mindig aránytalannak érezte. De tinédzserként utolérte magát, és kezdett egy újsütetű könnyedséggel és bájjal mozogni. Nővé cseperedett, és bár nem volt gyönyörű, vonzó volt – meglepően. A szülei a Park Tudor magániskolába küldték egyetlen gyereküket, Jacquelynt, ahol jeleskedett a tanulásban, és nagyon keveset randizott. Ahogy érett, lány, éteri megjelenésre tett szert, amitől zárkózottnak tűnt, és amitől a fiúk gyakran vonakodtak közeledni hozzá. A jegyei és kreditpontjai olyanok voltak, hogyha a családja nem lett volna vagyonos, tanulmányi ösztöndíjjal járhatott volna egyetemre. Amikor elsőévesként hazament hálaadásra a Notre Dame-ról, közölte a szüleivel, hogy találkozott azzal a férfival, akihez hozzámenne. Ezt elhessegették, mint bolondságot és tapasztalatlanságot. Mégis aggódtak, hogy ez a kapcsolat elvonja a figyelmét a tanulmányaitól – vagy ami még rosszabb, otthagyja miatta az iskolát. Az első szemeszterének jegyei mégsem tükröztek ilyen problémát. Mégis gyanakvóak voltak ezzel az első fiúval a lányuk életében. Jackie szülei csak később azon a tavaszon találkoztak Roarkkal.

South Bendben¹⁶ találkoztak Roarkkal egy szülői hétvége alatt, és hamar felismerték, hogy ez a fiú férfi volt, hogy udvarias és nagyon is elő-zékeny volt, és hogy legalább annyira szerette a lányukat, mint a lányuk őt. Míg Jackie befejezte az iskolát és Roark elvégezte a SEAL kiképzést, a szülők azon kapták magukat, hogy aggódtak, nehogy a különlét véget vessen a kapcsolatnak. Az esküvőre egy héttel Jackie diplomaszerezése után került sor, egy fogadással kísérve a Meridian Hills Country Clubban. Jackie sugárzott, és a haditengerész vőfélyek ugyanolyan jóképűek és udvariasak voltak, mint a vejük. És mind azt az apró fényes arany jelvényt hordták a keményített fehér egyenruhájukon – azt, amit Szigony-nak hívtak.

Amikor Engel visszatért a kis coronadói stúdiólakásukba a Nolannel töltött ebéd után, aggódott, amiért megosztotta a Jackie terhességéről szóló hírt a főaltiszttel. Még próbálta kitalálni, hogyan közölje, amikor Jackie meglátta és elmosolyodott:

- Elmondtad Dave-nek, igaz?
- Hát, tudod, csak úgy kitalálta. Igazából nem mondtam el neki.
- És ő az egyetlen, aki tudja, ugye? – kérdezte Jackie, nagyon is jól tudva a választ.

Roark az egyik lábáról a másikra állt:

- Hát, egy kicsit ennél tovább ment.

Jackie odament hozzá és ölelkeztek.

¹⁶ A Notre Dame Egyetemmel szomszédos város

– Ja, tudom. Testvérek más anyától, meg minden.

Álltak egy ideig a konyha/étkező/nappaliban, és csak fogták egymást. Délután elmentek egy hosszú, könnyed biciklizésre együtt, az utolsóira egy ideig. Aztán berakták a hűtőtáskát a kocsiba és elindultak a szakasz tengerparti bulijára.

A nap a felhők mögé ereszkedett, mielőtt az óceán mögé süllyedt. Ma este nem volt zöld sugár. A SEAL-ek és a srácok fokozatosan kijátszották magukat és kezdtek visszakászálódni az élelmiszeres asztalokhoz. Szokásos tengerparti eszem-iszom volt chips-szel, burgerekkel, hot-dogokkal, burgonyasalátával és káposztasalátával. A feleségek Jackie körül sűrögtek-forogtak, míg Roark egyik asztaltól a másikhoz ment, minden család nagy csoportjánál eltöltve néhány pillanatot. Dave Nolan is mozgásban volt. A körútjaik összefutottak, amikor elértek egy párhoz, akik kényelmesen meghúzódtak a csoport szélén két napozóágyon. A gyerekeik idősebbek voltak, és azt csinálták, amit a tinédzserek szoktak vasárnap esténként.

– Estét, első főaltiszt. Helló, Mary. Jó, hogy újra látlak.

– Estét, uram – felelte Miller. Aztán Nolanhez fordult: – Hogy megy a Bandítóval, Jefe?

– Jól megy, főaltiszt, még jobban, tudva, hogy a különítményünkben lesz.

Mary megérezve, hogy beszélniük kellett, talpra tornászta magát.

– Azt hiszem, megyek és megnézem, mit csinálnak a lányok. – Megállt, aztán megölelte Engelt. – Hallottam a hírt, Roark. Nem is lehetnék boldogabb. Áldásom rád és Jackie-re.

– Kösz, Mary. Nem tart sokáig.

Figyelték, ahogy átment a feleségek csoportjához. Engel érezte, hogy a hölgyek kollektív hangulata sokkal oldottabb volt, mint a korábbi kitelepülés előtti bulikon. Azok a rotációk Afganisztánba vagy Irakba voltak, biztos és folyamatos harc kilátásával. Ez a kitelepülés, mivel a harci egység aktív hadszínterektől távol lesz, eshetőségi helyzetben, valószínűsítette az összecsapás kilátását, de nem napi harci műveletekkel, amit szinte mind ismertek 9/11 óta. Ezen a rotáción lehetőségeket fognak keresni, hogy harcba kerüljenek. Jelenleg Afganisztánban, mint néhány évvel korábban Irakban, a környezet célpontban gazdag volt, és a harc elég gyakran megtalált.

A SEAL feleségek többnyire ragyogó, vonzó, társaságkedvelő nők voltak, és sok esetben sokkal többek, mint a házasság egyik fele. A SEAL-ek hajlamosak voltak magukhoz hasonló nőket elvenni – ügyeseket, magabiztosakat és függetleneket. Sokan, köztük Jackie, szakképzettek voltak, akiknek a jövedelme meghaladta a férjükét. A legtöbben a szülésig

dolgoztak. Néhányan otthon maradtak, míg mások dadát fogadtak és folytatták a karrierjüket. Mégis, mivel sok SEAL és feleség osztozott az A-típusú génen, a válási arány magas volt – észrevehetően nem magasabb most, mint 9/11 előtt, de mégis magas.

– Első főaltiszt, nem beszéltem veled, mielőtt megkértem a skipper, hogy osszon be a mi támogatásunkra. Remélem, nem bánod.

– Semmi gond, uram. Sokszor voltam Délkelet-Ázsiában, és mielőtt ennek a kitelepülésnek vége, valószínűleg mind a WESTPAC-en leszünk a harci egység többi részével – vigyorgott egy kis elégedettséggel. – Ez egy lehetőség, hogy új műveleti területen dolgozzak. Ezen kívül oda megyek, ahova mondják, ahogy ti is. Ez nem sokat változott.

A harminckilenc évével Otto Miller első főaltiszt idősebb volt, mint bárki a SEAL szakaszban, és az egyik legidősebb volt a Hetes Csapatban. Legendás is volt a SEAL Csapatoknál. Szakasz szolgálatvezető altisztként az Ötös SEAL Csapatnál csúnyán megsebesült 2006-ban egy városi tűzharcban, a ramádi csata idején. A raja elment kimenteni a Hadsereg egy járőrét, akiket földhöz szegeztek a felkelők. A harc elején az arcát repeszek szórták meg, és egy golyó utat talált a testpáncélja alá és befészkelte magát a gerincébe. Mégis folytatta a harcot és a tetteivel sok életet mentett meg az ostromlott járőrből. A golyótól maradandó idegkárosodást szenvedett és a bal lábát csak részben tudta használni. Foghatta volna a Haditengerészeti Keresztjét és a jelentős rokkantsági nyugdíját és nyugállományba vonulhatott volna, de Otto Miller nem fejezte be a haza szolgálatát. Miközben még fizioterápián volt, kérte, hogy a haditengerészeti beosztását változtassák meg első osztályú különleges operátorról első osztályú hírszerző szakszolgálatosra. A hírszerző szakszolgálatosok a Haditengerészet legokosabb tengerészei között vannak, és a beosztásuk olyanak ismert, ami nagy rátermettséget igényel. Miller megkapta a beosztása váltását, de át is kellett mennie a vizsgán, hogy megtartsa – nem könnyű feladat olyasvalakinek, akinek új a szakbeosztás. Átment a vizsgán, pontszámában megelőzve sokkal tapasztaltabb tengerészeket, olyan szakszolgálatosokat, akik évek óta dolgoztak a katonai felderítésnek.

A tíz év folyamatos harc 9/11 óta jó sok sebesült SEAL-t eredményezett, olyanokat, akik fizikailag képtelenek visszatérni a szolgálatba. Nem mindegyikük kezelte jól. Nem azért léptek be a Haditengerészetbe és a SEAL Csapatokba, mert nem találtak munkát, vagy mert az egyetem túl nehéznek bizonyult, vagy hogy szakképzettséget szerezzenek. Azért léptek be, hogy profi harcosok legyenek. A Csapatban beléptek ebbe az elit testvériségbe, és megismerték a különleges műveleti harc néha narkotikus izgalmát. Amikor a harci sérüléseik miatt kiestek a harci rotációból, vagy alkalmazkodtak, vagy nem. A többségük azért jutott el oda,

ahol volt, mert céltudatos volt és hajtotta a sikert. A harcban szerzett rokantság egyszerűen új kihívást jelentett. Nagyon sokan leszereltek a Haditengerésztől és új életet kezdtek, általában nagy sikerrel. Mások, mint Otto Miller, más utat találtak az egyenruhás szolgálatra. Néháynak az, amit megismertek, és amit abból kaptak, túl soknak bizonyult. Érzelmi áldozatok lettek, amilyeneket minden háború eredményez.

Millernek súlyos hegek voltak a száján és a nyakán, és semennyi plasztikai műtét sem tudta volna soha olyanná tenni, mint amilyen volt. Szakállat és bajuszt hordott, ami elfedte a kár nagyját, de nem ezért növesztette meg az arcszőrzetét. A sok tehetsége közé tartozott a nyelvérzék és a kihallgatói képesség. Irakban a férfi bajuszt hord; Afganisztánban a férfiak bajuszt és szakállat hordanak. Mint a terrorista-gyanúsként őrizetbe vettek többsége is. Egyszerűen alkalmazkodott azok kultúrájához, akiktől információhoz akart jutni. Miller sikeres kihallgatásainak nyilvántartása már meghaladta a jelentős műveleti sikereit. Azt mondták, rá tudott venni egy megrögzött bűnözőt a saját anyja feladására, és hogy jól is érezze magát miatta. Amikor műveleti SEAL volt, nagy igény volt rá a szakaszokban. Most minden harci egység a felderítő műhelyében akarta tudni Millert. Engel és Nolan egyaránt remek húzásnak tartotta, hogy a kiküldött rajukat támogatta. Az, hogy megkapták Millert, szintén arra utalt, hogy lehetett valami tevékenység Közép-Amerika környékén, ami készenlétbe helyezett különleges műveleti reagáló elemet igényelhetett.

– Valami elképzelés, hogy mi történik arra? – kérdezte Engel az első főaltisztól.

Miller elgondolkodva húzta végig a kezét a szakállán egy professzoros mozdulattal. A haját megnövesztve és egyenesen hátrafésülve hordta. A mélyzöld szemei mintha hátulról lettek volna megvilágítva. Kihallgatás közben izzóak és szúrósak lettek, és ugyanúgy használta őket az ellenfélen, mint egykor a gépfegyverén lévő lézeres célzót.

– Szinte bármi lehet – felelte végül. – Drog, zsarolás, emberrablás. Holnap reggel kicsit többet fogok tudni, miután lesz lehetőségem futni egy kört az ügynökség ábcéjében. De valami felkeltette valaki figyelmét, az biztos.

Több mint tíz év háború után a katonaság különleges operátorai és a nemzeti hírszerző apparátus különféle velejárói végre szinkronba kerültek. Most beszéltek egymással, és a beszélgetés együttműködéshez vezetett – olyan együttműködéshez, ami Oszama bin Laden megölését eredményezte. Millernek jó kapcsolatai voltak a CIA-nál, az FBI-nál, a DEA-nél, az NSA-nél és a DIA¹⁷-nál, és azok humán és műszaki gyűjtőszervezeteinél. A hírszerző közösséget és a katonaságot most már kifinomult és

¹⁷ Defense Intelligence Agency – Védelmi Hírszerző Ügynökség

biztonságos kommunikációs hálózatok is összekötötték. Miller hétfőn korán reggel a dél- és közép-amerikai ügynökségi és katonai kapcsolataitól információt fog kérni. Az információöredékek általában, de nem mindig, az ellenfél rejtjelezetlen mobiltelefon-használatából vagy valamilyen más műszaki gyűjtésből származtak. Volt továbbá az alkalmi ügynök valami keményen dolgozó CIA-s tartótiszt bérlistáján, aki előállt valami homályos, de összefüggő ténnyel. És ezt a tényt más tényhez lehetett kötni, és egy újabbhoz, amíg a mozaik használható információ eredményezett egy céldosszié formájában. Ezt művelet-hírszerzés fúzióknak hívták, és veszélyeztette a terroristák életét világszerte.

– Ez, haverok – folytatta az első főaltiszt –, így megy a homokozóban, a dzsihadföldön, minden a vallásról és a törzsi szervezetről szól. Délen az egész a pénzről szól. A pénz drogokból származik. Vannak a drogtámogató iparok, mint a fegyvercsempészet, a tisztviselők lefizetése, az orvgyilkosság, és így tovább, de a nagy lóvé a drog előállításából, és az amerikai meg európai piacokra juttatásából jön. Ez évi hatvanmilliárd dolláros iparág. Az Államok katonai feladata délen kiképzést jelent: a kolumbiaiak és a salvadoriak kiképzése a kábítószer elleni harcra. De nem mi harcolunk ott lent a drogok ellen, hanem ők, vagy legalábbis ez az elképzelés. A zöldsapkások és néhány különleges hajós csapatunk segíti ezt a kiképzést, de SEAL közvetlen művelet elem nincs ebben a keverékben, és uraim, ezek vagytok ti.

– Ezek vagyunk mi – szólt közbe Engel. – Része vagy ennek a csapatnak.

– Kösz, uram. A drogból csak akkor jön pénz, amikor a termék eljut északra. Ezért a drogosoknak néhány nagyon hatékony és kifinomult módszerük van arra, hogy a cuccot átjuttassák a déli határunkon. És Isten tudja, mennyi illegális mozog délről északra. Mindig az volt a nagy aggodalom, hogy a dzsihadisták és a drogosok talán összefekszenek egymással. Ettől összeszarják magukat a fiúk és lányok Langleyben. Tudjátok, a dzsihadistáknak pénzüik van és motivációjuk, a drogosoknak meg futárjaik, hogy csempészarut hozzanak az országba. Szóval attól félnek, hogy valami alku köttetik vegyi vagy radiológiai anyagok határon áthozására. Tudom, hogy az Ügynökségnek és a Belbiztonságnak dolgoznak emberei ezen. Így a mi délre menésüknek lehet valami köze ehhez. Úgy vélem, nem küldenének le oda egy SEAL különítményt, hacsak nem készül valami. Valaki aggódik valami miatt. Valószínűleg vannak jelek, de még semmi szilárd. De, hé, haverok, elég ideje itt vagytok ahhoz, hogy tudjátok, ez lehet valami, vagy lehet semmi.

Engel bólintott. Világos volt.

– Valami más, főaltiszt? – kérdezte Nolanre nézve.

Nolan egyszerűen vállat vont:

– Ez van. Készen állunk a harcra, szakaszként, vagy most kikülönített rajként. Csak egy céldosszié és egy feladat-támogató csomag kell, és mehetünk. – Elhallgatott és odapillantott, ahol a SEAL szakasz gyülekezett várakozóan, két külön csoportban: az egyik raj, amely a harci egységgel a Fülöp-szigetekre fog települni, és a másik, a kikülönített raj, amely délre fog menni. – Főnök, a srácok mind tudnak a változásról, de talán most helyénvaló lenne egy kis atyai tanács a szakaszparancsnoktól.

– Értem. Első főaltiszt, meg kell bocsátanod nekünk egy pillanatra.

– Nem probléma, haverok. Tudatni fogom, ha és amikor megtudok valamit.

Szokás volt, hogy a kitelepülés előestéjén a szakaszparancsnok és a szakasz főaltiszt rövid, bizalmas beszédet mondott a SEAL-eknek, mielőtt szétváltak, hogy a családjukkal fejezzék be az estét. Mivel a Bandito szakasz két rajra lesz osztva, legalábbis a kitelepülés kezdeti részében, Engel úgy döntött, most tartja meg a beszédet. A szakaszparancsnok-helyettes és a következő rangidős legénységi állományú vezető, a szakasz szolgálatvezető altiszt a harci egység rajjal tart, míg ő és Nolan gyorsan találkoznak a kikülönített rajjukkal. A SEAL szakasz megérezte ezt, és a két csoport SEAL elkülönült és eltávolodott – a családoktól és egymástól. Engel és Nolan az egyik félreeső piknikasztalhoz vezették a csoportjukat. Kettőjükön kívül öten voltak ott, egy könnyű rajt alkotva. A harci egység raj összesen kilenc SEAL-ből állt, amitől a harci egység parancsnoka jobban fogja érezni magát, ezt tudta Engel. Megvoltak a saját felelősségei. Engel és Nolan az egyéni ismereteik miatt választották ki az öt embert, de nem kimazsolázva; a Bandito szakasz bármelyik SEAL-je mellett harcoltak volna.

Ott volt Diego Weimy, vagy csak simán Weimy. Ő volt a szakasz egyik mesterlövésze, és most a rajuk vezető mesterlövésze. Mint sok SEAL mesterlövész, nem az apjával vagy a bácsikájával vadászva vagy löve nőtt fel. Igazából Chicago déli oldalán nőtt fel, ahol a vidéki tapasztalathoz legközelebb a szeméttel borított üres telken került, ahol a srácok baseballoztak és elbújtak a helyi kereskedők elől, miután elemeltek az üzletükből egy csokit vagy rádiót. A SEAL mesterlövész instruktorok szerették az olyanokat, akik korlátozott lövész tapasztalatuk volt, mivel ez azt jelentette, hogy kevesebb rossz szokást kellett letörni a nagy távolságú lövészet tanításakor. Weimy árufeltöltő volt az Albertsons-ban, amikor úgy döntött, elmegy katonának. Azért választotta a Haditengerészetet, mert el akart szabadulni, és mert Chicago közelében nem volt tengervíz. Szeszélyből jelentkezett SEAL-nek, fogalma sem volt, mibe keveredik. A kiképzésen Weimy úgynevezett szürke ember volt – valaki,

akit soha nem veszel észre. De miután a Pokol Hét az osztálya zömének kiesését okozta, ő még mindig ott volt. Jó volt minden SEAL ismeretben, de SEAL mérték szerint nem volt nagyszerű semmiben sem, a lövészetet leszámítva. Egy született mesterlövész megfelelő vérmérsékletével, lökészségével és hűvös hatékonyságával rendelkezett. Weimy, mint a többiek, most alig várta, hogy többet megtudjon a kikülönített raj feladatáról. Azt is alig várta, hogy visszatérjen a feleségéhez és a karonülő fiához.

Ramon Diamond volt az a SEAL, akit azért választottak, mert a legjobb volt. Ő volt a legtapasztaltabb a szakasz két rádiósa közül, és mivel nem vehetik igénybe a harci egység híradós csapatának támogatását, beválasztották a rajba. Ray elsősorban elektronikai gyík volt, és másodszorban SEAL. Mindenki Rayhez fordult – egy új mobiltelefonnal, aminek meg kellett tanulni a használatát, vagy egy lappal, ami áldozatul esett egy különösen gonosz vírusnak. Engel gyanította, hogy Ray csendben betört nemzetbiztonsági adatbázisokba műholdas képekért. Az utolsó afganisztáni kitelepülésükön mindig remek légi felvételekkel állt elő a célpontjaikról. Amikor Engel arról kérdezte, hol szerezte őket, Ray kitérő volt, csak annyit mondott, hogy tudni kell, hol keresd. Jól együttműködtek az utolsó kitelepülésen. Ray általában Engel közelében maradt, mivel a híradás létfontosságú volt a modern harcban – híradás a harcban álló SEAL tűzcsoportokkal, valamint a támogató elemekkel és a magasabb parancsnoksággal. Egy különösen ádáz tűzharc alatt Engel körülnézett és nem találta Rayt. Egy csapattárs földre került, és Ray átrohant a golyózáporon, hogy biztonságba húzza a sebesültet. Ez az akció vezetett Ray második Ezüst Csillagához. A szakasz gyík egyik nagy kettőssége volt, hogy a karjait banda tetkók borították, amikről nem volt hajlandó beszélni. „Néhány srác Krisztusban születik újjá – mondta Ray, amikor kérdezték. – Én a Haditengerészetben születtem újjá.” Az információs rendszerek technikus ismeretei mellett száraz humorérzéke volt és ügyesen tudott érzelmeket kiváltani másokból.

Sonny Guibert volt talán az egyetlen a csoportban, aki SEAL-nek nézett ki, vagy amilyenek a zárt közösségen kívül lévők szerint egy SEAL-nek ki kell néznie. Egy szóval, fal volt. A 188 centijével és 103 kilójával a legnagyobb SEAL volt a rajban vagy a szakaszban, és filmsztárosan jóképű. Sűrű szőke haja és tökéletes fogsora volt. Amikor a Bandito SEAL-ek felszerelés nélkül ugrottak ejtőernyővel, gyakran azt mondták, hogy Hollywood helyett Guibertet ugrottak. Fölé tornyosult az olyan SEAL-eknek, mint Weimy és Ray, akik 180 centi alatt voltak és jó 20 kilóval könnyebbek. Dave Nolan azzal vádolta, hogy súlyemelő génjei vannak, mivel természetesen izmos volt. Ezért csak minimális felsőtest

edzést végzett, de nagyon versenyképes triatlonos volt. Ő volt a raj géppuskása, ami azt jelentette, hogy ő vitte a Mk 48-as géppuskát – egy kompakt SEAL fegyvert, ami a nehéz 7,62 NATO löszert emésztette – és rajakcióban az ő fegyvere volt a legnagyobb kutya a harcban. A raj fegyvermestereként is szolgált, ami azt jelentette, hogy a felügyelete alá tartozott a raj összes fegyvere és éjjellátó berendezése. Gondoskodott róla, hogy a kikülönített raj rendelkezzen extra fegyverekkel és pótalkatrészekkel, hogy a harci egységtől függetlenül tevékenykedhessenek. Egy szóval, Sonny megbízható volt. Nolan főaltiszt dolga volt ellenőrizni a szakasz és raj felelősségeket, de nagyon körültekintően tette ezt a nagy SEAL-lel. Sonnyt mérhetetlen büszkeség töltötte el a tudat, hogy ő tartotta rendben a raj fegyvercsomagját és bevethetően mindenki munkafegyverét. Sonny személyes felelősségei kiterjedtek a feleségére, aki elmehegett volna Miss Kaliforniának, és a két hirtelenszőke lányára is. A Család megtestesült Hallmark volt.

Alfonso Joseph Markum a húszas évei végén lépett be a Haditengerészetbe, és különleges engedélyre volt szüksége, hogy huszonkilenc évesen részt vehessen a SEAL alapkiképzésen. A. J. Trinidadban született, és hat évesen került Miamiába az anyjával, aki egy kubai menekültözment nőül, és mind Kis-Havannában telepedtek le. Egyikük sem beszélt angolul; szegények voltak, de büszkék. A. J. mostohaapja biztonsági őrként dolgozott, míg az anyja takarított. A. J. iskola után magára maradt, és bandákkal kacérkodott, feketékkel és kubaiakkal, de két dolog távol tartotta a komoly bajtól: az egyik az anyja és a mostohaapja példája és áldozathozatala volt. A másik egy ifjúsági klub mentora, aki megismertette vele a muay thai harcot, vagyis a thaiboxot. A. J. alacsony volt, zömök és gyors. A hősei rangsorolt harcosok voltak, mint Tony Jaa és Puakaw Por Pramuk. Ha korábban ismerkedik meg a sporttal, talán profi lehetett volna, de az olyan szint elsajátításához évtizedek kellettek és ő túl későn kezdte. A hajlamai a biztonsági munkához vezették és néhány évhez a Dade-megyei Seriffi Hivatalnál. De frusztrálónak találta a rendőri munkát, és nehézségei támadtak a hivatali politika miatt. A bajai általában egy verekedéssel kezdődtek a nagy fehér társa és egy helyi bandatag között. Amikor kezdtek rosszul alakulni a dolgok a társa számára, A. J. közbelépett és lerendezte. Három miami huligán, aki priusszal és agreszív ügyvédekkel rendelkezett, maradandó testi fogyatékossgal távozott. Miközben A. J. Markum Dade megye polgárait szolgálta és védte, pert indítottak a megye ellen, és őt elbocsátották. Így A. J. nekilátott olyan munkát keresni, ahol az ember kiállhatott a társa mellett, és ez a SEAL-ekhez vitte. A kemény SEAL kiképzést kibírók többségének mélyre kell ásniuk magukban, hogy átmenjenek. A. J. nem ilyen volt. Ő

volt a raj terepkutatója, és ő volt az egyik legjobb a Hetes Csapatban. A népszerű mítosszal ellentétben a SEAL-ek ritkán ölnek némán a kezükkel; hangtompítós fegyvereik vannak, amik ezt megoldják távolról és közlelről. De ha csendesesen, pusztá kézzel kellett ölni, akkor A. J. Marcum volt a megfelelő SEAL.

Végül ott volt Mike Bennet, vagyis Mikey. A legfiatalabb és legkevesebb tapasztalattal rendelkező SEAL a rajban, ez lesz a második kitelepülése. Mikey a szakasz két szanitécének egyike volt. A szakasz tehetségeit felosztva Nolan főaltiszt Mikeyt választotta elsőként. Amikor Engel kérddön felvonta a szemöldökét, Nolan egyszerűen vállat vont:

– Elég jó, de ott akarom tudni, ahol szemmel tarthatom.

Nolannek nem kellett magyaráznia. Engel ugyanígy érzett. Mikey nyerhette volna a „legrendesebb srác a világon” díjat. Sascserkész volt, és a Nemzeti Tudományos Kiállítás döntőse. A San Diegói Egyetemen diplomát szerzett szociológiából, elvette a középiskolai szerelmét, és pénzes családból származott. Küzdött a SEAL alapkiképzésen, először nem járt sikerrel, és végül a második próbálkozással jutott át. Az első kitelepülésén jól teljesített, az új SEAL-eknek az első rotáción adott piszkos munkákban ugyanúgy, mint a futás-lövöldözésben, ami Afganisztánban mindenéjszakás esemény volt. Gyorsan és profin vette az életet, így a SEAL ismeretei jók voltak – még annál is jobbak. Ha Engelnek és Nolannek szavakba kellett volna öntenüik a fenntartásaikat, akkor az a tárcsáról szólt volna. Minden SEAL-nek fel kell tekernie a harcban, és le kell tekernie a bázison vagy otthon. Ez lehetővé teszi, hogy állhatatosak és halálosak legyenek az adrenalintól fűtött tűzharc közben, és mégis könnyen tudjanak veszíteni a kártyán a körletben vagy esti mesét olvasni otthon a gyerekeknek. Úgy tűnt, Mikey tárcsája nem úgy volt kalibrálva, mint a többieké. A hétköznapi/normális oldalon jóval meghaladta a többiekét; egyszerűen egy könnyed, remek ember volt. A harci oldalon végezte a dolgát, de látható agresszió vagy érzelem nélkül. Az első járőrén egy felkelő kilépett egy kapualjból és tűz alá vette őket. Mindenki reagált, de Mikey volt a leggyorsabb, kikészítette a felkelőt egy tökéletes duplázással a fejébe. Hátranézett Nolan főaltisztre azzal a „Tyúha, hogy csináltam” vigyorral, és egyszerűen folytatta a járőrözést. Talán a legjobbba is válhatott volna közöttük, de más *volt*.

Engel végignézett a körülötte lévő embereken.

– Srácok, annyi maradjéber, maradjöszpontosított, maradjprofi beszéd van bennem. Mind ismeritek a dörgést. Semmivel sem tudok többet arról, hogy mi várhat ránk, mint ti. De azt tudom, hogy amíg kikülönítve leszünk a harci egységtől és az osztálytól, a hírközlés az otthonnal talán nem lesz olyan, mint amilyet a múltban élveztünk. Tudassátok a családó-

tokkal, hogy lehetnek alkalmak, amikor nem fognak hallani felőletek. – Elhallgatott, hogy gondosan megválogassa a szavait. – Ha már a családról volt szó, újra elmondom, amit nem is kell. Ha van bármi gond, személyes, érzelmi, anyagi, akármilyen, oldjátok meg. Ha segítség kell, itt vagyunk a főaltiszttel. Az asszonyaink is ott vannak, hogy segítsenek. Mind értetek vagyunk. De oldjátok meg és zárjátok le. Amikor elindulunk, teljes összpontosítást akarok a feladatra. Mindenki segít mindenkinek. Így megyünk háborúba; így jövünk vissza mind a háborúból. Megállapodunk ebben? – Minden embernek a szemébe nézett, és azok mind egyetértően bólintottak. – Főaltiszt?

– Mindent elmondtál, Főnök. Úgyhogy igyunk a testvériségünkre. – Nolan felemelte a sörét és gyorsan követték a többiek, az a néhány is, aki vizes palackot emelt fel. – Mindazokra, akik velünk vannak: ránk és azokra, akik szeretnek minket: rohadt kevesekre.

– Egészség, egészség.

– Úgy van.

A két raj szétszlott a külön gyülekezetéből, ahhoz hasonlóan, ahogy kiváltak a szabadeső V-alakzatukból, és ismét csatlakoztak a családjukhoz. Teljesen sötét volt, és a legtöbben közelebb húzódtak a tüzekhez. A feleségek átadták az alvó gyerekeket az apjuknak. Az idősebb gyerekek leültek a szüleik közé. Mikey és felesége csatlakoztak a Nolan törzshöz, és maguk közé vették az egyik kislányt. Ray és A. J. leültek Engel és Jackie közelébe, és méltányolták a tökéletes csendet. Néhányan csendesen beszélgettek, mások csak hallgattak. Egy-egy vicc vagy háborús történet vetett gátat a melankóliának, de ez halogató harc volt. Végül a banditók és a családjaik kezdtek elballagni. Jackie elkísérte a kocsijukhoz Julia Nolant, otthagya Nolant és Engelt. A mindig jó cserkész Mikey lelocsolta és ellenőrizte az összes tűzrakó helyet. Nincsen izzó parázs vagy ismét lángra lobbanó tűz, amikor ő van szolgálatban.

– Ennyi, főnök. Azt hiszem, készen vagyunk.

– Azt hiszem, igazad van.

– És ne aggódj a másik raj miatt: jó veteránjaik és jó vezetésük van.

Engel mosolygott. A főaltiszt jól ismerte; pont erre gondolt.

– Mindent megteszek. Nem érdemes aggódni azon, ami felett nincs hatalmad, igaz? Ugyanúgy, mint itt, a hazai fronton.

Nolan bólintott:

– Két nap és egy ébresztő, aztán a hosszú viszlát.

Engel ismét mosolygott, de ezúttal szomorúan:

– Ja, a hosszú viszlát.

Másnap Miller első főaltiszt legjobb próbálkozásai ellenére sem látták tisztábban, hogy mi várhatott rájuk. Úgy tűnt, valami készülődött, de senki nem tudta megfogalmazni, mi lehetett az. A rákövetkező napon a harci egység és a Bandito szakasz raja sorakozott a North Island Hadi-tengerészeti Légi Támasponton a repülőútra, ami elviszi őket nyugatra, a világ másik oldalára. Igazából északra repülnek a legrövidebb útvonalon, az okinavai Kadena Légierő Bázison megállva üzemanyagért, mielőtt mennek tovább Manilába. Engel sorhajóhadnagy és Nolan főaltiszt ott voltak, hogy elbúcsúzzanak tőlük. A jó kívánságok és viszlátok után a nagy C-17-es elnyelte a SEAL-eket, a harci egység harcbiztosító csapatát és a felszerelésüket. Engel Bandito rajának és a támogató csapatuknak ugyanezen a helyen lesz a felszerelése a nap nagy részében. Az ő indulásukat másnap kora reggelre ütemezték be.

Minden SEAL a maga módján indul kitelepülésre. Néhányuk számára ez nagyon ritualizált és kialakított. Mások mindent megtesznek, hogy ugyanolyan nap legyen, mint a többi. Néhányan próbálják minél lassabban múlatni az utolsó perceket; mások le akarják tudni, hogy kezdhessék a visszazámlálást a hazatérésre. Ez főleg egyéni – minden SEAL és család a maga módján kezeli.

Az előző estén, mint a korábbi kitelepülésekkor, Roark Engel megszervezte a Coronado Liveryvel, a város legrégebbi taxitársaságával, hogy menjenek érte a lakóépületük utcai bejáratához. Számára az indulás a részletekben volt, és elfoglalta magát velük. Roark Engel a különleges operátorok gyakori dilemmájával nézett szembe. A hivatása szerint harci vezető volt harci rotációban. Nagyon szerette a feleségét, a hivatása mégis megkövetelte, hogy hosszú időszakokra elhagyja. Ezért belemerítette magát a részletekbe.

Jackie Engel az utolsó napokat a komolyság fokával mérte, ami kezdett eluralkodni a férjén, ahogy a kitelepülés ideje közeledett. Tudta, hogy Roark késleltette, amennyire csak tudta, de ahogy közeledett az indulás időpontja, úgy vette magára a felelőségeket, mint valaki a ruházat rétegeit, amikor kimegy a hideg éjszakába. Szinte látta meggörnyedni a súlya alatt. Tudta, hogy ez dupla teher volt. Roark meggörnyedt az embereiről való gondoskodás felelőségétől és annak súlyától, hogy otthagyja őt és a meg nem született gyereket. Azt is tudta, hogy amint elmegy és csak az emberekre és a feladatra összpontosíthat, rendben lesz. Jackie Engel nem neheztelt ezért; megértette és elfogadta. Sőt, egy része üdvözölte. Tudta, hogy Roark teljes figyelme a kötelességei iránt a legjobb biztositás arra, hogy épségben hazajöjjön.

Előző nap Roark és Jackie végigmentek mindenben, aminek helyén kellett lennie, mielőtt elmegy. Ezen a reggelen Roark nem akart semmire sem gondolni; azt akarta, hogy az elválásuk olyan könnyed és fájdalommentes legyen, amennyire csak lehet. Gépiesen lezuhanyozott, megbotortváltkozott, felöltözött és készült a napra, mint máskor. Elköltöztek egy egyszerű reggelit és próbáltak vidámak lenni. Ezek a kis gyakorlott rutinok segítettek neki leküzdeni a feleségétől elválás érzelmi feszültségét. Ezért együtt mentek végig a rutinokon. Beszéltek a következő közös reggelijükről és jövődő reggelikről, amikor egy etetőszék lesz közöttük.

A műveleti felszerelése, egyenruhái, aktái, számítógépe és az a néhány civil ruhája, amit vinni fog, már régen össze volt csomagolva és előkészítve a kitelepülésre. Az egyetlen, amit mindig az indulás előtti este dugott a zsákjába, a zászló volt. A zászló a nagyapja koporsóját borította, aki a II. világháborúban halt hősi halált. Az apai nagyapja egy B-24-es pilótája volt a Ploiesti elleni támadások idején. Az utolsó bevetésén a levegőben tartotta a haldokló Liberatort, amíg a legénysége kiugrott. Aztán lángoló sírba repült a sebzett géppel. Nem volt kérdés: harcos vér keringett Roark Engel ereiben. Roark mindig magával vitte a zászlót a kitelepülésekre; azt mondta, ez tartja biztonságban – hogy a családjában lévő harcosok szelleme oltalmazza, miközben az életét kockáztatja. A zászló előző nap a kandallópárkányon volt, egy kis diorámában. Másnap reggel a vászon aktatáskában lesz csendes büszkeségben, ami a parancsait és a kitelepülésre felhatalmazást tartalmazta.

Aztán eljött az idő. Ugyanúgy öltözködött, mint minden reggel – álcamintás egyenruha, betört sivatagi bakancs és nyolcsarkos sapka. Roark és Jackie számára a távozás megállapított pontja a kis lakásuk bejárati ajtaja volt. Roark kimegy az ajtón és Jackie mögötte marad.

– Megvan a zászló? – kérdezte Jackie, mint a korábbi kitelepülésekkor.

– Megvan a zászló – felelte Roark. Aztán jött a tanácsok és intések litániája, aminek jöttét tudta Jackie, és amiért szerette őt.

– Na, ígérd meg, hogy távol maradsz Carol nővéredtől. Tudom, ez csak passzív füst, és a kandallónál ül, de akkor is rossz hír.

– És maradj távol a feldolgozott élelmiszerektől – mondta Jackie a férjét utánozva –, és a hideg felvágottaktól és minden diétástól.

Roark gyengéden mosolygott.

– Meg a szushitól és a jégkrémtől és az alkoholtól – tette hozzá, habár egyikük sem ivott, mióta megtudták, hogy Jackie terhes, leszámítva a Bushmills-t a Danny's-ben. Jackie közelebb húzta Roarkot és megsimogatta a rövidre nyírt haját.

– Én rendben leszek, sorhajóhadnagy. Csak rendes hajjal gyere haza.

– Tudod, Jackie, nem csak szeretlek, de büszke is vagyok rád.

- Dettó, Főnök.
- Más parancs?
- Igen. A szemedbe akarok nézni, amikor az első gyerekünk születik.
- Szívem, tudod, hogy mindent meg fogok tenni.

Mindkettejüknek könnyes volt a szeme, és szorosan ölelték egymást. Roark lehajolt és szájon csókolta a feleségét.

- Szeretlek.
- Én is szeretlek.

Még egy hosszú pillanatilag tovább ölelték egymást, aztán Roark felvette az aktatáskáját, megfordult és elment. Jackie csak azután kezdett valóban könnyezni, hogy halkán betette az ajtót, és amint elkezdte, úgy tűnt, nem lesz vége.

A North Island termináljánál volt a SEAL raj és a hevenyészve összeállított támogató csomag, ami kísérni fogja a rajt. A repülőgép, egy újabb C-130J előző nap délben érkezett, így minden felszerelés a fedélzetén volt és lekötözve. Az olyanok, mint Engel, akik otthon búcsúztak el, lényegében már kitelepülésen voltak. Azok, akiket a családjuk eljött búcsúztatni, még többfeladatúak voltak – a család és a csapat felelősségeivel zsonglőrködve. Julia Nolan ott volt mind az öt gyerekkel és meglepően vidámnak tűnt, de hát sokkal több gyakorlata volt ebben, mint Jackie-nek. Engel üdvözölte az összes gyereket, aztán Juliához fordult.

- Indulásra készen, Roark? – kérdezte Julia, miközben megölelte.
- Amennyire lehet – felelte Engel.
- Kössünk alkut. Te vigyázol Dave-re, én meg benézek Jackie-hez, oké? Tettetett meglepetéssel nézett rá Engel, és mosolygott:

– De nem Dave dolga, hogy rám vigyázzon? – Aztán komolyabban: – Áll az alku, Julia, és kösz, nagyra értékelem.

Engel köszönt Mikey feleségének, aki úgy volt öltözve, mintha kerti partira ment volna, és úgy sírt, mintha temetésen lett volna. Sonny otthon köszönt el, mint Engel, és készen állt az indulásra. Ezen a pontos kevés dolga volt Engelnek. A rakodás és az utaslista Nolan feladata volt, és tudta, hogy minden jó kézben volt. Miller első főaltisztát átvette a támogató csomag vezetését és így az is rendben volt. Engel megtalálta az oldalt álló pilótákat és csatlakozott hozzájuk. Néztek, míg a többiek befejezték a búcsúzkodást.

- Készen vagyunk, ha maguk is, sorhajóhadnagy – mondta a pilóta.

– Akkor csináljuk – jelentette ki Engel. Nolan fél szemét Engelen tartotta a jelzés miatt, még úgy is, hogy a családja szorosan köré nyomult. Engelnek csak bólintania kellett; a szakasz főaltisztát elintézte a többit. Engel beszállt a gépbe, az ülése alá rakta a táskáját, és becsatolta magát. Aztán lehunyta a szemét és Jackie-re gondolt, teljesen elvágva magát a

gép fedélzetére érkező többiek lármájától. Húsz perccel később a Csendes-óceán fölött emelkedtek és délre fordultak.

* * *

Az épületegyüttest úgy tervezték, hogy beolvadjon a sűrű növényzetbe és a környező mangroveerdőbe, és ezt is tette. A néhány düledező épületet, ami szét volt szórva a 2 hektáron, teljesen elrejtette a növényzet. Úgy nézett volna ki, mint bármelyik másik szegény Costa Rica-i dzsungel enklávé, ha nem lett volna a szögesdróttal koronázott 2,5 méter magas drótkerítés körülötte, a két 14 méteres fa őrtorony és a területen járőröző fegyveresek. A birtok 16 kilométerre volt a parttól, de legalább egy órára a nem gondozott utakon. Az épületegyüttes egyik oldalán állóvíz volt és egy barna, lassú folyó csordogált 400 méterre északra. Egy arra repülő gép nem tudott volna az ottlétéről, ha nem lett volna a két keréknyommal teli földút, melyek alig voltak olyan széleses, hogy egy autó elférjen rajtuk, és olyanok voltak, mint az árnyas ráncok a lombkoronában. A kis épületegyüttest az eldugottsága védte a biztonsági erején kívül.

Néhány kilométerrel távolabb egy kis falu biztosította az összeköttetést a civilizációval és adott helyet egy további biztonsági erőnek. Mint számos kis faluban, volt egy főút; egy csoport kunyhó; és egy központi épület, ami kocsmá, áruház és benzinkút volt. Két fegyveres erő volt a térségben: a Costa Rica-i nemzeti hadsereg és a helyi drokartell. A kartell a saját területének tekintette a falut és az elszigetelt épületegyüttest, és a védelme alatt álltak. Ez a két erő ritkán konfrontálódott egymással. Nem a tisztviselők lefizetésének bevett gyakorlata miatt, legalábbis nem itt, a gyalogos katona szintjén. Az övük gyakorlatias megállapodás volt. Mindkettő jól fel volt fegyverkezve, és sem a kartell biztonsági emberei, sem a *federales* nem akarták holtan végezni a sárban és a mangroveerdőben. Így nagy ívben kerülték egymást.

Az épületegyüttes legnagyobb épületében, egy hosszú, alacsony építményben, Lisa Morales egy gerendáról lógott egy 6×6 méteres helyiségben – a csupasz lábujjhegyei éppen meg tudtak támaszkodni a padlódeszkákra. Régi spanyol újságok és penész borította a helyiség pattogzó deszkaburkolatos falait, és egyetlen sárga izzó lógott a feje fölött. Ép csak annyi fénye volt, hogy Morales karcsú árnyékát a falra és a padlóra vesse. Kintről belökték az ajtót és szűrt napfény ömlött a helyiségbe, megvilágítva Morales véres arcát és mocskos ruháját. Tommy egy pillanatra kitöltötte az ajtót, aztán odalépkedett a kékre-zöldre vert orvoshoz. Morales felemelte a fejét és a feldagadt szeméin át Tommy-ra nézett.

– Orvos vagyok, és a szervezetem bőkezű jutalmat fog fizetni.

Tommy fél méterre állt Morales-től és mosolygott. Brutális alak volt a himlőhelyes arcával, keskeny szemével és csapzott, ápolatlan hajával. Gyűrött pólóinget és ráncos szövetnadrágot hordott – mindkettőn vércsíkok voltak. Kevéssel 180 centi alatt volt, közel 115 kilót nyomott, és hájasodott. Mégis nyers állati erőt sugárzott, ami egyszerre volt lenyűgöző és kegyetlen. Egy kihangosított mobiltelevont tartott Morales feldagadt és felsebzett ajkaihoz.

– Orvos vagyok, és a szervezetem bőkezű jutalmat fog fizetni – mondta ismét Morales, a hangja könyörgő és kimerült volt.

A világ másik oldalán, egy Lincoln Town Carban ülve az ukrainai Brovari egy kihalt utcájában, Christo a Morales-ról és Ross-ról készült fényképek gyűjteményét nézegette. A nő lakásának ablakában, egy kávézóban ülve és a barrancai utcákon sétálva mutatták kettejüket. Christo rendelésre készült Bond Street-i öltönyben volt ropogós fehér inggel és virágmintás nyakkendővel. A homlokát ráncolta, mocorgott a puha bőrülésen, és Morales képét figyelte az iPhone-ján.

– Árulja el, mi van magukban, amerikaiakban, amitől feljogosítva érzik magukat, hogy beleavatkozzanak az ügyeimbe... ügyekbe, amikhez semmi közük nincsen.

Mosolygott, de kemény él volt a hangjában.

– Mi... miről beszél? A nevem Lisa Morales. Orvos vagyok, nem több.

Igyekezett folytatni, miközben Tommy közelebb tartotta a telefont a hatalmas kezével, de csak hunyorogni tudott a vérfátylas szemein át a mobiltelefon kijelzőjére.

– Tudom, ki maga, Miss Morales, és tudom, kinek dolgozik. Tudom, kinek dolgozik Mr. Ross, vagyis dolgozott. Csak azt nem tudom, mennyit tud. Szóval, miért nem könnyíti meg mindkettőnknek, és mondja el nekem pontosan, mi az, amit maga szerint tud?

– Orvos vagyok. Próbálok megakadályozni, hogy az anyák belehaljanak a szülésbe – felelte Morales, némileg erőre kapva. – Alultáplált gyerekeket látok el, akik részben maga és a mocskos üzelvei miatt éheznek. Azért dolgozom...

De a mondata véget ért, amikor Tommy pofon vágta.

– Ez milyen érzés volt, Miss Morales? Szerintem nem jó. Ezért azt akarom, hogy gondolkodjon el azon, amit mondtam, és amit akarok magától. És most kellemes napot a gyógyfürdőben – mondta Christo ugyanazzal az erőltetett mosollyal. Aztán Tommyhoz szólt: – Vegyél le a kihangosítóról.

Tommy kikapcsolta a kihangosítást, a füléhez tette a mobiltelevont és ellépett a nőtől.

– Tartsd életben és ne hívj, amíg nem beszél. – Aztán, Tommyra gondolva, és a fejfájásra, amit ez a kotnyeles nő és a CIA-s tartója okozott, hozzátette: – És miután beszélt, azt tehetsz vele, amit akarsz.

– Ahogy akarod, *Patron* – felelte Tommy egy ferde vigyorral.

Christo kinyomta a telefont és erősen kilélegzett, gyanítva, hogy eltart-hat egy ideig megszerezni Morales-től azt, ami kellett. Érezte, hogy ez a nő kemény lehet. A nők, tűnődött. Mindig ők voltak a kemények. Egy pillanatra elgondolkodott az ideológiai elkötelezettség szenvedélyén és makacosságán. Bolondok, jutott elhatározásra – kellemetlenség, de semmi több. Sóhajtott és passzívan kibámult a Town Car ablakán az üdítő brovari tájra.

Az épületegyüttesben Tommy begörbítette a tenyerét és lecsapott vele Morales bal fülére.

– *Diga me!* – kiáltotta Tommy. Elég közel volt, hogy nyálat permetezzen a nő arcára.

– *Diga me!* – kiáltotta még hangosabban, és újabb ütést mért a szinte élettelen Morales-re.

* * *